

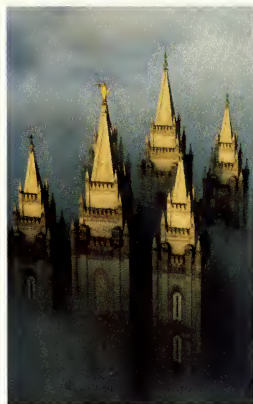
STJERNEN

141. ÅRGANG · NUMMER 6 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · JUNI 1992

STJERNEN

JUNI 1992

På omslaget:

»Når du kommer i templet og udfører de ordinanser, der hører til Hærens hus, vil du få visse velsignelser,« siger præsident Ezra Taft Benson (se »Kom til templet«, side 1).
Foto på forsiden af templet i Salt Lake City: Eldon Linschoten.
Foto på bagsiden af templet i Salt Lake City: Royce Bair © The Stock Solution.

Børnestjernens omslag:

Templet i Salt Lake City samt to andre bygninger på tempelpladsen som fuglene ser det. Øverst i venstre hjørne ses tabernaklets kuplede tag. I øverste venstre hjørne ses det nordlige besøgscenter, som har en udstilling, der omhandler evangeliets plan.
Illustration af Shauna Mooney Kawasaki.

ARTIKLER

KOM TIL TEMPLET, PRÆSIDENT EZRA TAFT BENSON	1
HVORFOR DISSE TEMPLER? PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY	2
BEGAVET MED PAGTER OG VELSIGNELSER	9
DET HELLEGE TEMPEL, ÆLDSTE BOYD K. PACKER	14
EN LINDRENDE FØLELSE, EILEEN STARR	24
FRELSE FOR DE DØDE	25
MIN VEN - LANGT BORTE OG FOR LÆNGE SIDEN, PEGGY HILL RYSKAMP	32
TEMPLER I DE SIDSTE DAGE	34
EN DAG I TEMPLET, MARY NOEL RIGBY	44
STORMEN STILLES, MARVIN K. GARDNER	46

FASTE PUNKTER

BESØGSLÆRERINDEBUDSKAB: BYD UNGE PIGER VELKOMNE: EN ÅBEN DØR	48

BØRNESTJERNEN

TEMPLET ER ET HELLEGT STED, PRÆSIDENT EZRA TAFT BENSON	2
HISTORIER FRA MORMONS BOG: MOSIAHS SØNNER BLIVER MISSIONÆRER	4
SANG:	5
FELLESTID: JOSEPH SMITH FÅR EN ÅBENBARING	6
LYGTEN DER GIK I STYKKER, ALMA J. YATES	8
KUN FOR SJØV	13
PÅ OPDAGELSE: SÅDAN FREMSTILLES MORONI-STATUER, SHANNON W. OSTLER	14

Juni 1992 - 141. årgang - Nummer 6
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges
officielle tidsskrift

Det Første Præsidentskab: Ezra Taft Benson,
Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum: Howard W. Hunter,
Boyd K. Packard, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott.

Vejledere: Charles Didier, Rex D. Pinegar,
John E. Orsberg, Robert E. Wells

Redaktør: Rex D. Pinegar
Adm. direktør for Curriculum Department:
Ronald L. Knighton
Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter:
Thomas L. Peterson

International Magazines:
Chefredaktør: Brian K. Kelly
Assisterende redaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnesjernen:
DeAnne Walker

Tilsvarende art director: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott D. Van Kampen
Designer: Sharrl Cook

Stjernen: Redaktør: Carsten Gram
Kirkens: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Eggedes Gade 2, 1. · DK-2200 København N
Telef. 31 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 · DK-3540 Lyngø
Telef. 42 187727

© 1992 by Corporation of the President of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, simonsk, spansk, svensk, tongansk og tysk - hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$ 10.00 a year. \$ 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre DKK 96,- (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø.
USA og Canada: US \$ 10,00 (Surface mail).
Udkommer 12 gange om året

Tryk: BG Offset · Dk-3500 Værløse
ISSN 0900-2545
92986 110 Danish

KOM TIL TEMPLET

Præsident Ezra Taft Benson

Vor Faders hus er et ordens hus. Vi tager til hans hus for at indtræde i denne præstedømmets orden, som, hvis vi er trofaste, vil gøre os berettigede til alt det, Faderen har. For Herren har åbenbaret i disse tider, at Abrahams sæd er retmæssige »arvinger« til præstedømmet (se L&P 86:8-11; 84:33-34).

Når du kommer i templet og udfører de ordinanser, der hører til Herrens hus, vil du få visse velsignelser:

- Du vil modtage Elias' ånd, som vil vende dit hjerte til din ægtefælle, til dine børn og til dine forfædre.
- Du vil elske din familie med en dybere kærlighed, end du før har elsket dem.
- Dit hjerte vil blive vendt mod dine fædre, og deres mod dig.
- Du vil blive begavet med magt fra det høje, som Herren har lovet.
- Du vil modtage nøglen til Guds kundskab. Du vil lære, hvordan du kan blive, som han er. Ja, gudfrygtighedens kraft skal åbenbares for dig (se L&P 84:19-20).
- Du vil yde stor tjeneste til fordel for dem, som befinder sig på den anden side af sløret. Din indsats vil gøre dem i stand til at »kunne blive dømt på legemet som mennesker dømmes, men leve i ånden, som Gud lever« (L&P 138:34).

Denne er templets velsignelser samt velsignelserne ved ofte at komme der.

Må Gud velsigne os til at undervise vore børn og børnebørn i de store velsignelser, der er resultatet af at komme i templet. Må Gud velsigne os til at modtage alle de velsignelser, der venter os ved at komme i templet. Må Gud velsigne os til at modtage alle de velsignelser, der blev åbenbaret af profeten Elias, så vores kaldelse og udvælgelse kan blive gjort sikker.

Jeg vidner af hele min sjæl om sandheden af dette budskab og beder Abrahams, Isaks og Jakobs Gud om at velsigne nutidens Israel med det uimodståelige ønske at søge alle fædrenes velsignelser i vor himmelske Faders hus. □

Hvorfor disse templer

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Der findes kun få steder på jorden, hvor menneskets spørgsmål om livet besvares med evighedens svar.

Findes der mon noget menneske, der i forbindelse med selvransagelse ikke har overvejet livets højtidelige mysterier.

Hvem har ikke spurgt sig selv: »Hvor kommer jeg fra? Hvorfor er jeg her? Hvor er jeg på vej hen? Hvad er mit forhold til min skaber? Vil døden berøve mig livets dyrebare forbindelser med andre mennesker? Hvad med min hustru og mine børn? Er der et andet liv efter dette, og, hvis det er tilfældet, vil vi så kende hinanden der?«

Svarene til disse spørgsmål findes ikke i menneskets visdom. De findes kun i Guds åbenbarede ord. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges templer er hellige bygninger, hvor disse og andre evige spørgsmål besvares. De er hver især indviet til at være Herrens hus, et helligt og fredfyldt sted, borte fra verden. Her undervises i sandheden, og her udføres ordinanser, som giver kundskab om evigheden og motiverer deltageren til at leve med en forståelse

Skabelsesværelset i templet i Los Angeles (Californien)

Edens Have-værelset i templet i Idaho Falls (Idaho)

af hans guddommelige arv og med opmærksomhed over for sin mulighed som et evigt væsen.

Disse bygninger, som er forskellige fra de tusindvis af almindelige kirkebygninger, der ligger spredt over hele jorden, er enestående i formål og funktion sammenlignet med alle andre religiøse bygninger. Det er ikke størrelsen af disse bygninger eller deres arkitektoniske skønhed, der gør dem enestående. Det er det, der foregår inden for deres mure.

Ideen med at opføre visse bygninger til særlige ordnanser, til forskel for almindelige tilbedelsessteder, er ikke ny.

Det var almindeligt i det gamle Israel, hvor folket regelmæssigt tilbød i synagogerne. De hellige steder var først og fremmest tabernaklet i ørkenen med dets allerhelligste, og dernæst de efterfølgende templer, hvor der blev udført særlige ordnanser, og hvor kun de, som besad de nødvendige kvalifikationer, kunne deltage i disse ordnanser.

Sådan er det også i dag. Før indvielsen af et tempel, inviterer Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige offentligheden til at gå igennem bygningen og se dets forskellige faciliteter.

Men når det er blevet indviet, bliver det Herrens hus, udstyret med egenskaber så hellige, at kun værdige medlemmer af Kirken kan få lov at komme ind. Det har ikke

noget at gøre med hemmelighed. Det er et spørgsmål om hellighed.

GUDS FAMILIE

Det, der foregår i disse bygninger, viser Guds evige hensigter med mennesket, som er Guds barn og skabt af ham. Tempeltjenesten er hovedsageligt beskæftiget med familien, hvor vi hver især er medlemmer af Guds evige familie og medlemmer af jordiske familier. Det drejer sig om ægteskabspagtens og familieforholdenes hellighed og evige beskaffenhed.

Den stadfæster, at hver eneste mand og kvinde, der fødes i verden, er Guds barn, begavet med nogle af hans guddommelige egenskaber. Gentagelse af disse grundlæggende lærdomme har en gavnlig indflydelse på dem, som modtager dem, for da lærdommene fremstilles i et smukt og betagende sprog, kommer deltageren til at forstå, at fordi hver eneste mand og kvinde er vor himmelske Faders barn, så er vi alle medlemmer af en guddommelig familie, og derfor er alle mennesker brødre og søstre.

Da Frelseren blev spurgt af en skriftklog: »Hvilket bud er det første af alle?« svarede Frelseren: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl, af hele dit sind og af hele din styrke.

Verdensværelset i templet i Manti (Utah)

Det celestiale værelse i templet i Manti (Utah)

Et andet er dette: 'Du skal elske din næste som dig selv' (Mark. 12:28, 30-31).

De lærdomme, der fremsættes i nutidige templer, understreger på magtfuld vis denne grundlæggende opfattelse af menneskets pligt over for sin Skaber og over for sin broder. Hellige ordinanser understreger denne forædlende filosofi vedrørende Guds familie. De lærer os, at ånden i os er evig i modsætning til legemet, som er dødeligt. De giver os ikke alene forståelse for disse storslåede sandheder, men motiverer også deltageren til at elske Gud og opmuntrer ham eller hende til at vise større næstekærlighed over for vor Faders andre børn.

Når vi accepterer, at mennesket er Guds barn, hjælper det os til at forstå, at der er et guddommeligt formål med jordelivet. Også om dette lærer vi åbenbart sandhed i Herrens hus. Jordelivet er en del af en evig rejse. Vi levede som åndelige børn, før vi kom hertil. Skrifterne vidner om dette. Hør Herrens ord til Jeremias: »Før jeg dannede dig i moderskød, kendte jeg dig; før du kom ud af moderliv, helliged jeg dig, til profet for folkene satte jeg dig« (Jer. 1:5).

Vi kommer til jorden som børn af jordiske forældre og medlemmer af familier. Forældre er Guds medarbejdere, så hans evige formål med hans børn kan opfyldes. Familien er derfor en guddommelig institution, det vigtigste både på jorden og i evigheden.

GØR FAMILIEN EVIG

.....

Det meste af det, der foregår i templet, har at gøre med familien. Grundlæggende for forståelse af familiens betydning er den kendsgerning, at fordi vi levede som Guds børn, før vi blev født her på jorden, skal vi også fortsætte med at leve efter døden; og de dyrebare og meningsfulde forhold her på jorden, hvoraf de smukkeste og mest betydningfulde findes i familien, kan fortsætte i den næste verden.

Det ægtepar, der kommer til Herrens hus og tager del i dets velsignelser, sammenknyttes ikke blot i deres jordiske liv, men i al evighed. De knyttes sammen med myndighed, ikke kun ved landets love, som binder dem til døden, men også med Guds evige præstedømme, som binder i himlen, hvad der bliver bundet på jorden. Det ægtepar, der bliver gift på denne måde, har fået løfte om gennem guddommelig åbenbaring, at deres indbyrdes forhold og deres børns forhold til dem ikke afsluttes ved døden, men fortsætter i evighederne, hvis de er værdige til denne velsignelse.

Har der nogen sinde levet en mand, som virkelig elskede en kvinde, eller en kvinde, som virkelig elskede en mand, som ikke har bedt om, at deres forhold måtte fortsætte på den anden side af graven? Er noget barn nogen sinde blevet begravet af forældre, som ikke læng-

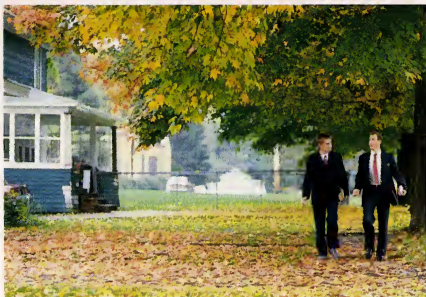

FOTO: BRENT PETERSEN

Til venstre: Missionærer forbereder mennesker over hele verden til at forberede sig selv til at komme i templet. Til højre: Et besøgsværelse i templet i Salt Lake City. Mosaikruden forestiller den opstandne profet, Moroni, der giver pladerne med Mormons Bog til profeten Joseph Smith.

tes efter en forsikring om, at deres elskede igen måtte blive deres i den næste verden? Kan nogen, som tror på evigt liv, tvivle på, at himlens Gud ikke vil skænke sine sønner og døtre denne dyrebare egenskab ved livet, nemlig kærligheden, der udtrykkes på bedste måde i familien? Nej, logikken kræver, at familieforholdene må eksistere efter døden. Det menneskelige hjerte længes efter det, og himlens Gud har åbenbaret en måde, hvorpå dette kan sikres. De hellige ordinanser i Herrens hus sørger for det.

MULIGHED FOR ALLE

Men alt dette ville være uretfærdigt, hvis velsignelserne ved disse ordinanser kun var til rådighed for dem, som nu er medlemmer Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Sandheden er, at muligheden for at komme i templet og tage del i dets velsignelser er åben for alle, som vil acceptere evangeliet og blive døbt i Kirken.

Derfor foretager Kirken en omfattende missionering i det meste af verden, og den vil fortsætte med at udvide dette program så meget som muligt, fordi den ifølge guddommelig åbenbaring har ansvar for at undervise »alle nationer, stammer, tungemål og folk« i evangeliet (se L&P 77:8).

Der er utallige millioner, som har vandret på jorden,

men som aldrig havde mulighed for at høre evangeliet. Bliver de nægret de velsignelser, som stilles til rådighed i Herrens templer?

Ved levende stedfortrædere, der handler på vegne af de afdøde, bliver de samme ordinanser tilgængelige for dem, som er ude af jordelivet. I ånderverdenen kan disse personer frit acceptere eller afvise disse jordiske ordinanser, deriblandt dåb, vielse, og besøgning af familier, der bliver udført for dem. Der er ingen tvang i Herrens værk, men der skal være muligheder.

Dette stedfortrædende arbejde udgør et enestående kærlighedsværk, som udføres af de levende på vegne af de døde. Det nødvendiggør et umådeligt slægtsforskningsarbejde for at finde og identificere dem, som er gået forud for os. For at bistå med denne forskning, søger Kirken for et slægtshistorisk program og har forskningsfaciliteter, der er enestående i verden. Arkiverne er åbne for offentligheden og er blevet benyttet af mange, som ikke er medlemmer af Kirken, til at spore deres forfædre. Dette program er blevet rost af slægtsforskere over hele verden og er blevet brugt af flere lande, som en sikring af deres egne optegnelser. Men hovedformålet er at stille de nødvendige ressourcer til rådighed for medlemmerne af Kirken, så de kan identificere deres forfædre og tilbyde dem de velsignelser, som de selv nyder godt af. De siger i virkelighed til sig selv: »Hvis jeg elsker min hustru og børn så højt,

skulle så ikke min afdøde bedstefar og oldefar og andre forfædre få mulighed for at modtage de samme evige velsignelser?»

ET HELLIGT HUS, ET FORJÆTTELSENS STED

.....

Derfor er disse hellige bygninger scenen for en kolossal aktivitet, der stille og ærbødigt går fremad. De minder os om Johannes Åbenbarens syn, hvori dette spørgsmål og svar er optegnet: »De, som er iførte de lange, hvide klæder, hvem er de? og hvorfra er de kommet? ...

Det er dem, som kommer fra den store trængsel, og de har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod.

Derfor står de nu foran Guds trone og tjener ham dag og nat i hans tempel« (Åb. 7:13-15).

De, som kommer til disse hellige huse, er klædt i hvidt, når de virker der. De kommer kun efter anbefaling af deres lokale kirkelige myndighed, idet de er blevet erklæret værdige. Det forventes, at de kommer med rene tanker, rent legeme og rent påklædt, når de går ind i Guds tempel. Når de går derind, forventes det, at de lader verden bag sig og koncentrerer sig om det guddommelige.

Denne handling, hvis den da kan kaldes sådan, bærer belønningen i sig selv, for hvem vil i disse stressede tider ikke byde muligheden velkommen for at lukke verden ude og gå ind i Herrens hus, for der stille at overveje det, der hører Gud til? På disse hellige enemærker er der muligheder, som ikke findes andre steder, til at lære og overveje livets virkelige betydningsfulde aspekter - vores forhold til guddommen og vores evige rejse fra en førjordisk tilværelse ind i dette liv og videre til en fremtidig tilværelse, hvor vi skal kende hinanden og være sammen med vore kære og vore forfædre, som gik forud for os, og fra hvem vi har fået vores arv i form af legeme, sind og ånd.

Disse templer er i sandhed enestående blandt bygninger. Det er lærdommens huse. Det er steder, hvor vi indgår pagter og løfter. Ved altrene heri knæler vi for vor

Gud og Skaber og får løfter om hans evige velsignelser. I disse omgivers helliged kommunikerer vi med ham og tænker på hans Søn, vor Frelser og Forløser, Herren Jesus Kristus, som påtog sig et stedfortrædende offer på vore vegne. Her lægger vi vores selvskhed fra os og tjener dem, som ikke kan tjene sig selv. Her bindes vi sammen ved Guds sande præstedømmemagt i det helligste menneskelige forbund – som mand og hustru, som børn og forældre, som familier – i en besegling, som tiden ikke kan tilintetgøre og døden ikke afbryde.

Disse hellige bygninger blev opført selv i de mørke år, hvor de sidste dages hellige blev ubarmhjertigt fordrevet og forfulgt. De er blevet bygget og vedligeholdt i tider med fattigdom og fremgang. De er et resultat af den levende tro hos et stadigt voksende antal mennesker, som bærer vidnesbyrd om en levende Gud, om den opstandne Herre, om profeter og guddommelige åbenbaringer, samt om den fred og forsikring, der er ved de evige velsignelser, som kun findes i Herrens hus.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERE

.....

1. Templet giver os muligheder, som ikke findes andre steder, til at lære og overveje livets virkelige betydningsfulde aspekter – vores forhold til guddommen og vores evige rejse fra en førjordisk tilværelse ind i dette liv og videre til en fremtidig tilværelse.
2. Det ægtepar, der bliver gift i templet, har fået løfte om guddommelig åbenbaring om, at deres indbyrdes forhold og deres børns forhold til dem ikke afsluttes ved døden, men fortsætter i evighederne, hvis de lever værdigt til denne velsignelse.
3. Ved levende stedfortrædere, som handler på vegne af de afdøde, bliver de samme ordinanser tilgængelige for dem, som er ude af jordelivet. I ånderverdenen kan disse personer frit acceptere eller afvise disse jordiske ordinanser, der bliver udført for dem. □

BEGAVET

MED PAGTER OG VELSIGNELSER

Gennem profeten Joseph Smith gengav Herren de hellige ordinanser i forbindelse med tempelpagterne og -velsignelserne til jorden. George Q. Cannon, som senere virkede i Det Første Præsidentskab, beskrev den intense interesse, som medlemmerne af Kirken lagde for dagen i 1840'erne, da tempelvelsignelserne atter var blevet gjort tilgængelige for menneskeheden:

»Da profeten Joseph første gang fortalte, at Herren havde åbenbaret ham begavelsens nøgler, husker jeg det store ønske, alle havde for at forstå mere omkring dette. Når profeten talte om sit ønske om at færdiggøre templet, for at han kunne videregive det, som Gud havde givet ham, til sine medtjenere, gik der et gys igennem forsamlingen og et stort ønske fyldte deres hjerter« (*Gospel Thruth: Discourses and Writings of President George Q. Cannon*, 2 bind, samlet af Jerreld L. Newquist, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974, 1:228).

Hvori består tempelbegavelsen, og hvad er betydningen af den? Da de

**I templerne får vi et overblik
over Herrens plan med hans børn.
Vi lærer om vores førjordske
tilværelse, om livet her på jorden og
om livet efter døden.
Øverst: Skabelsesværelset i templet
i Salt Lake City.**

sidste dages hellige ikke taler om detaljerne ved ordinanserne uden for templet, hvordan kan man da give et passende overblik til interesserede medlemmer og venner?

Heldigvis har Kirkens præsidenter og medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum givet indsigtfulde og gode sammenfatninger: Ældste James E. Talmage, tidligere medlem af De Tolv Apostles Kvorum og en fremstående videnskabsmand:

Tempelbegavelsen, som den foregår i nutidige templer, omfatter belæring angående tidligere udelingers betydning og rækkefølge, og betydningen af den nuværende uddeling som den største og mægtigste æra i menneskeheds historie. Denne belæring indeholder en beretning om skabelsesperiodens mest betydningsfulde begivenheder, vore første forældres tilstand i Edens Have, deres ulydighed og følgelige uddrivelse fra dette lykkelige bosted, deres tilstand i den ensomme og trøstesløse verden, da de blev dømt til at leve ved arbejde og sved, forløsningsplanen, ved hvilken den store overtrædelse kan blive forsonet, tiden for det store frafald, evangeliets gengivelse med alle dets tidligere kræfter og rettigheder, den ubetagede og absolutte tilstand af personlige renhed og hengivenhed for det rette i dette liv og en fuldstændig efterlevelse af evangeliets krav ...

Ordinanserne for begavelse indeholder visse forpligtelser for den enkelte, som pagt og løfte om at iagttage loven om absolut dyd og kyskhed,

at være godgørende, menneskekærlig, fordragelig og ren; at hellige både talenter og materielle midler til sandhedens udbredelse og slægtens højnelse; at bevare hengivenhed for sandhedens sag og på alle måder søge at bidrage til den store forberedelse, at jorden kan blive gjort rede til at modtage sin konge – Herren Jesus Kristus. Med antagelsen af hver pagt og påtagelsen af hver forpligtelse bliver en lovet velsignelse forkyndt, betinget af den tøfaste iagttagelse af vilkårene.

Intet punkt, ikke den mindste del eller tøddel af templeritualerne er andet end opløftende og helliggørende. I hver enkelt detalje bidrager bega-

Templet i Salt Lake City:

Øverst: Edens have-værelset.

Herover: et mosaikvindue der forestiller Adam og Eva, der bliver drevet ud af Edens have.

Til højre: Verdensværelset.

velsesceremonien til pagter om moralsk livsførelse, personlig helligelse til høje idealer, hengivenhed for sandhed og troskab mod Gud. Velsignelserne i Herrens hus er ikke forbeholdt en privilegeret klasse, ethvert af Kirkens medlemmer kan få adgang til templet med retten til at deltage i ordianserne deri, dersom han kommer og er officielt godkendt som værdig» (*Herrens Hus*, s. 87-88).

Ældste John A. Widtsøe, tidligere medlem af De Tolv Apostles Kvorrum, universitetspræsident og videnskabsmand:

»Tempelbegavelsen, der gives til Kirkens medlemmer i templet, er delt

op i forskellige afsnit. Først gives der undervisning i menneskets evige rejse fra den første begyndelse og frem til den herlige skæbne, det har muligheden for at få del i. Derefter får man forelagt nogle betingelser, hvorved denne endeløse rejse kan føre den rejsende i opadgående retning. De, som modtager disse oplysninger, indgår pagt om at adlyde lovene om evig fremgang, hvorpå de handler i overensstemmelse med den kundskab, de har modtaget. Til sidst gøres det klart, at mennesket engang skal aflægge regnskab for sine gerninger og bevise sin besiddelse af guddommelig kundskab og sine religiøse motiver. Det er en meget smuk, logisk og inspirerende række ceremonier« (*A Rational Theology*, 7. udg. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1965, s. 125-126).

Præsident Brigham Young, Kirkens anden præsident:

»Lad mig give mig give jer en kort definition. Jeres tempelbegavelse udgør alle de ordinanser, I skal modtage i Herrens hus, og som I skal bruge, når I forlader dette liv for at kunne

Templet i Salt Lake City:
Herover: Det terrestre værelse.
Til højre: Det celestiale værelse.

vandre tilbage til Faderen, forbi engle, som står vagt, så I kan give de nøgleord, tegn og kendetegn, som vedrører det hellige præstedømme og opnå evig ophøjelse trods jord og helvede« (*Discourses of Brigham Young*, samlet af John A. Widtsoe, s. 416. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1941).

Præsident Joseph Fielding Smith, Kirkens tiende præsident:

»Hvis vi går i templet, rækker vi

vores hånd i vejret og indgår pagt om, at vi vil tjene Herren og holde hans befalinger og holde os selv uplettede af verden. Hvis vi virkelig forstår det, vi gør, så vil begavelsen være en beskyttelse hele vores liv – en beskyttelse, som et menneske, der ikke kommer i templet, ikke har.

Jeg har hørt min far sige, at i prøvelsens time, i fristelsens time, tænkte han på de løfter, de pagter, som han indgik i Herrens hus, og de var en beskyttelse for ham ... Det er delvist det, der er hensigten med disse ceremonier. De frelser os nu og ophører os herefter, hvis vi ærer dem. Jeg ved, at denne beskyttelse gives, for også jeg har forstået det, som tusindvis andre har det, som har husket deres forpligtelser« (*Utah Genealogical and Historical Magazine*, juli 1930, s. 103).

At begave er at berige, at give noget varigt og værdifuldt til andre. For sidste dages hellige er begavelsen en kostelig perle, idet den på uvurderlig måde støtter og giver styrke, ubegrænset inspiration og motivation. □

DET HELLIGE TEMPEL

Aldste Boyd K. Packer
De Tolv Apostles Kvorum

Der er mange grunde til, at vi bør ønske at komme i templet. Alene dets udseende giver os en antydning af dets dybe åndelige formål. Dette er langt tydeligere inden for templets mure. Over døren til templet står disse hyldestord: »Hellig er Herren«. Når man kommer ind i et indviet tempel, er man i Herrens hus.

I templerne kan de medlemmer, der er værdige, deltage i de højeste forløsende ordinanser, som menneskeheden har fået åbenbaret. Ved en hellig ceremoni bliver man tvættet og salvet, belært, begavet og besejlet. Når man har modtaget disse ordinanser for sig selv, kan man som stedfortræder udføre dem for mennesker, der døde uden selv at have haft denne mulighed. I templerne udføres de hellige ordinanser for levende såvel som for døde.

DISSE TING ER HELLIGE

.....

Læser man skrifterne omhyggeligt, viser det sig, at Herren ikke fortalte alle mennesker alt. Der var visse krav, som skulle opfyldes, for at man kunne modtage hellig viden. Til denne kategori hører tempelceremonierne.

»Templet bliver et symbol på Jesu Kristi evangeliums
magt og inspiration.«

Til højre: Vinterscene fra templet i London.

FOTO MARK HENRIKSSON

Den hellige dåbsordinanse
på de dodes vegne udføres i
Herrens hus.

Til venstre: Dåbsværelset i
templet i Alberta (Canada).

Vi taler ikke om tempelordinanser, når vi er uden for templerne. Men det har aldrig været meningen, at kendskab til tempelceremonierne skulle være begrænset til nogle få udvalgte, som var forpligtede til at sørge for, at andre aldrig fik noget at vide om dem. Det er faktisk lige modsat. Vi gør alt, hvad vi kan for at tilskynde enhver til at kvalificere sig og forberede sig til at komme i templet. De, som har været i templet, er blevet belært om et ideal: En dag vil hver eneste levende sjæl og alle, som nogen-sinde har levet, få mulighed for at høre evangeliet samt for at acceptere eller afvise det, som tilbydes i templet. Hvis denne mulighed afvises, må det nødvendigvis være den pågældendes egen beslutning.

Templets ordinanser og ceremonier er ganske enkle. De er smukke. De er hellige. De holdes fortrolige for ikke at komme ud til mennesker, som er uforberedte. Nysgerighed er ikke forberedelse. Dyb interesse er i sig selv ikke en forberedelse. Forberedelse til modtagelse af ordinanser omfatter de indledende trin: Tro, omvendelse, dåb, håndspålæggelse for Helligåndens gave, værdighed, modenhed og den ophøjede værdighed, som en indbudt gæst i Herrens hus, bør besidde.

Alle, som er værdige og opfylder kravene, kan komme i templet, hvor de kan få del i de hellige ritualer og ordinanser.

MAN MÅ VÆRE VÆRDIG FOR AT TRÆDE
IND I TEMPLET

Når man først har en vis forståelse af tempelvelsignelsernes værdi og helligheden af de ordinanser, der udføres i

templet, vil man tøve med at sætte spørgsmålstegn ved de høje krav Herren har sat for at komme i det hellige tempel.

Man må være i besiddelse af en gyldig tempelanbefaling for at få adgang til templet. Denne anbefaling skal underskrives af de rette kirkeledere. Kun værdige medlemmer bør besøge templet. Din lokale biskop eller grenspræsident har pligt til at stille spørgsmål med hensyn til din personlige værdighed. Dette interview har stor betydning, for her får du lejlighed til, sammen med en af Herrens ordinerede tjenere, at vurdere din levevis. Hvis der er et eller andet galt i dit liv, vil biskoppen være i stand til at hjælpe dig med at bringe det i orden. På denne måde kan du, ved at rådføre dig med den almindelige dommer i Israel, erklære din værdighed eller blive hjulpet til at blive værdig, så du kan komme i templet med Herrens godkendelse.

Interviewet i forbindelse med udstedelsen af en tempelanbefaling afholdes under fire øjne mellem biskoppen og det pågældende kirkemedlem. Medlemmet stilles nogle undersøgende spørgsmål om personlig adfærd og værdighed samt om hans eller hendes loyalitet over for Kirken og dens ledere. Personen må bekræfte, at han eller hun er moralsk ren og holder visdomsordet, betaler ærlig tiende, lever i overensstemmelse med Kirkens lærdomme og ikke har forbindelse med eller sympatiserer med frafaldne grupper. Biskoppen har fået instruktioner om, at han skal bevare det, der kommer frem under sådanne interview, strengt fortroligt.

Acceptable svar på biskoppens spørgsmål vil normalt fastslå, at den pågældende er værdig til at modtage en

I sidste dages helliges templer kan værdige kirkemedlemmer blive besejlet til hinanden for tid og evighed.

Til højre: Et nygift par uden for templet i Taipei på Taiwan.

tempelanbefaling. Hvis en ansøger ikke holder budene, eller der er noget, den pågældende bør bringe i orden, må han eller hun nødvendigvis udvise sand omvendelse, før der kan udstedes en tempelanbefaling.

Når biskoppen har afholdt et sådant interview, vil vi på samme måde blive interviewet af et medlem af stavspræsidentskabet, før vi kan komme i templet.

LÆRDOMME FRA DET HØJE

.....

Før du skal i templet for første gang, og selv om du har været der mange gange, er det godt at erkende, at lærdommene i templet gives ved symboler. Herren, mesterlæreren, gav mange af sine belæringer på denne måde.

Templet er en storslået skole. Det er lærdommens hus. I templerne er der en atmosfære, som er ideel for belæringer om ting, der er dybt åndelige. Afdøde dr. John A. Witsoe fra De Tolv Kvorum var en fremtrædende universitetsrektor og en verdensberømt, lærd mand. Han havde stor ærbøddighed for tempeltjeneste og sagde ved en bestemt lejlighed:

»Tempelordinsærerne omfatter hele frelsesplanen, som Kirkens ledere har forklaret den fra tid til anden, og her forklares ting, som er vanskelige at forstå. Det er ikke vanskeligt at få tempellærdommene til at passe ind i den store frelsesplan. Det filosofisk fuldkomne i begavelsen er et af de bedste argumenter for tempelordinsærernes nøjagtighed. Desuden gør denne fuldstændige oversigt og udlægning af evangeliets plan tempeltjeneste til den mest effektive måde, hvorpå man kan forny sin hukommelse med hensyn til hele evangeliets struktur« (John A.

Witsoe i »Temple Worship«, *The Utah Genealogical and Historical Magazine*, 12. apr. 1921), s. 58).

Hvis du går i templet og husker, at lærdommene er symbolske, kan du ikke gå derind med den rette ånd, uden at du også går bort med en større forståelse og føler dig en lille smule mere ophøjet og har fået større kundskab om åndelige ting. Undervisningen er fremragende. Den er inspireret. Herren, mesterlæreren, underviste selv konstant sine disciple ved lignelser, mundtlige symboler, der repræsenterer ting, der ellers ville være vanskelige at forstå.

Templet bliver i sig selv et symbol. Hvis du har set et af templerne fuldt oplyst om aftenen, ved du, hvilket imponerende syn det kan være. Når Herrens hus ligger badet i lys og skinner i mørket, bliver det et symbol på Jesu Kristi evangeliums magt og inspiration, det står som et banner i den verden, der synker stadig dybere ned i åndeligt mørke.

Når man kommer ind i templet skifter man fra sit almindelige tøj til det hvide tempeltøj. Man skifter tøj i et rum, hvor alle få tildelt et omklædningsrum og skab, således at man kan klæde sig om, helt for sig selv. I templet efterlever man omhyggeligt idealet for ærbarhed. Idet man hænger sit tøj i skabet, efterlader man sig sine bekymringer og alt det, der kan distrahere samme sted. Når man kommer ud fra dette lille omklædningsrum, klædt i hvidt, føler man sig ét med de andre, for alle er klædt på samme måde.

BESEGLINGSMAGTEN

.....

Jer, der ser frem til at blive gift i templet, har måske nok lyst til at vide, hvad der vil ske. De ord, som udtales ved

STJERNEN

Beseglingsværelset i alle
templer er »smukt udstyret, og
med en stille og fredfyldt ånd,
i kraft af det, som udføres
der«.

Til venstre: Et
beseglingsværelse i templet
i Tokyo.

beseglingsordinansen (vielsen), må ikke citeres uden for templet, men vi kan beskrive beseglingsværelset og fortælle, at det er smukt møbleret, og at der er en ånd af ophøjet ro i kraft af det hellige værk, der udføres der.

Før brudeparret går til alteret, er det et privilegium for tempeltjeneren at give visse råd og for det unge par at modtage disse råd. Og det unge par vil måske ved en sådan lejlighed høre følgende: »Det er jeres bryllupsdag i dag. Og således vil I være stærkt følelsesmæssigt engageret. Templet er bygget som et helligt sted til brug ved sådanne ordinarser. Her befinder vi os ikke i verden. De verdslige ting gælder ikke her og bør ikke have indflydelse på det, vi gør her. Vi er trådt ud af verden og ind i Herrens tempel. Dette vil blive den vigtigste dag i jeres liv.

Da I blev født, var det en invitation fra jeres forældre, som havde beredt et jordisk tabernakel, hvor jeres ånd kunne bo. I er hver især blevet døbt. Dåben er en hellig ordinanse. Et symbol på renselse, død og opstandelse og symbol på opvækkelsen til et nyt liv. Dåben indbefatter omvendelse og forladelse for synder. Ved nadveren fornyr vi dåbspagten, og dersom vi lever op til den, vil vi til stadighed bevare forladelsen for vore synder.

Du, brudgom, har fået overdraget præstedømmet og er ordineret deri. Først fik du Det Aronske Præstedømme, hvor du formodentligt gik frem gennem alle dette præstedømmes embeder – diakon, lærer og præst. Så kom dagen, hvor du blev fundet værdig til at få overdraget Det Melkisedekske Præstedømme. Dette, det højere præstedømme, kaldes præstedømmet efter Guds hellige orden eller det hellige præstedømme efter Guds Søns orden (se Alma 13:18, Helaman 8:18, L&P 107:2-4). Du fik over-

draget et embede i præstedømmet og er nu ældste. I har hver især modtaget jeres begavelse. Ved denne begavelse har I fået tildelt evige muligheder. Men alt dette var på en vis måde en forberedelse til, at I skulle komme til alteret og blive beseglet som mand og hustru for tid og al evighed. I bliver nu en familie, der frit kan deltage i skabelsen af liv, og således får I mulighed for at hellige jer og ofre jer ved at bringe børn til verden og opdrage dem og hjælpe dem til at komme sikkert gennem deres jordiske tilværelse – så I en dag vil kunne se dem deltage i disse hellige tempelordinanser, ligesom I selv gør lige nu.

I er kommet med glæde, og I er fundet værdige til at komme her. Det er et stort ansvar at acceptere hinanden i ægteskabspagten, et ansvar der indebærer ubegrænsede velsignelser.« Hvis vi ønsker at forstå både tempeltjenerens historie og lærdomme, må vi først forstå beseglingsmagt. Så må vi, i det mindste i nogen grad, kunne danne os et billede af, hvorfor *myndighedsnøglerne* til den beseglende magt er så uhyre betydningsfulde – ikke blot for at få udført tempelordinanserne, men for udførelsen af alle ordinarser i Kirken over hele verden.

Beseglingsmagten repræsenterer den fantastiske delegering af åndelig myndighed fra Gud til mennesket. Besidderen af denne beseglingsmagt er Herrens øverste repræsentant her på jorden. Det er den allerstørste tillidspost med den største myndighed. Vi taler ofte om at besidde nøglen til denne beseglingsmagt i Kirken.

Som det tidligere er nævnt, er mange af de lærdomme, som har med det dybt åndelige i Kirken at gøre, symboliske, især når det vedrører templet. Vi benytter ordet *nøgler* på en symbolsk måde. Her repræsenterer præstedøm-

»I Kirken har vi tilstrækkelig myndighed til at udføre alle de ordinanser, som er nødvendige for at hele den menneskelige familie kan blive forløst og ophøjet. Og da vi har beseglingsmagtens nøgler, vil det, vi binder på rette vis her, også være bundet i Himlen.«

Til venstre: Templet i Freiberg.

mets myndighedsnøgler omfanget af den magt, som gives det jordiske menneske fra den anden side af sløret til at virke i Guds navn på jorden. Ordene *besegling*, *nøgler* og *præstedømme* er nært forbundet med hinanden.

Nøglerne til beseglingens magt er synonymt med det evige præstedømmes nøgler.

»Da Jesus var kommen til egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine disciple og sagde: 'Hvem siger folk, at menneskesønnen er?' ... Og Simon Peter svarede og sagde: 'Du er Kristus, den levende Guds Søn.'

Da svarede Jesus og sagde til ham: 'Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene.

Så siger også jeg til dig, at du er Petrus, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den.

Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser på jorden, det skal være løst i Himlene« (Matt. 16:13, 16-19).

Peter besad disse nøgler. Peter besad beseglingsmagten, som er den myndighed, der har magt til at binde eller besegle på jorden og til at løse på jorden såvel som i Himlene. Disse nøgler tilhører Kirkens præsidium – profeten, seeren og åbenbareren. Denne hellige beseglingsmagt findes i Kirken nu. Der er intet, der betragtes som mere helligt af dem, der kender denne myndigheds betydning. Intet varetages mere omhyggeligt. Der er kun forholdsvis få mænd på jorden, der har fået overdraget denne beseglende magt på ethvert givet tidspunkt – i hvert tempel findes nogle præstedømmebærere, som har fået

overdraget magten til at besegle. Ingen andre end profeten, seeren og åbenbareren og præsidiet for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige kan overdrage den.

Her følger en klar udtalelse om, hvordan den beseglende magt er bindende i forbindelse med alt det, vi gør for de levende og de døde.

Når som helst evangeliet har været i sin fylde på jorden, har Herren haft repræsentanter, som han har overdraget magt til at binde på jorden og besegle for evigt i Himlene (Matt. 16:19; 18:18; Helaman 10:3-10; L&P 132:46-49) ...

»Alle forbindelser, der ikke er beseglet ved denne magt, slutter, når menneskene dør. Medmindre en dåb er således beseglet, vil den ikke give et menneske adgang til det celestiale rige. Hvis ikke den evige ægteskabspagt er beseglet ved denne myndighed, vil den ikke kunne bringe ægteparret ophøjelse i den højeste himmel i den celestiale verden.

Alle disse ting opnår blivende kraft og gyldighed på grund af den beseglende magt. Denne magt er så omfattende, at den gælder de ordinanser, der udføres for levende og døde, beseglingen af børn på jorden til forfædre, der er gået forud, og ved den magt dannes den evige, patriarkalske kæde som vil eksistere i al evighed blandt ophøjede væsner« (Bruce R. McConkie i *Mormon Doctrine*, 2. udgave, Salt Lake City: Bookcraft, 1966, s. 683).

I Kirken har vi tilstrækkelig myndighed til at udføre alle de ordinanser, som er nødvendige for at hele den menneskelige familie kan blive forløst og ophøjet. Og da vi har beseglingsmagtens nøgler, vil det, vi binder på rette vis her, også være bundet i Himlen. Disse nøgler – nøgler-

»Når Kirkens medlemmer er bekymrede eller tyngede af svære beslutninger, er det almindeligt for dem at tage i templet. Det er det bedste sted, man kan lægge sine bekymringer.«

Til højre: Det celestiale værelse i templet i Mexico City.

ne til at besegle og binde således på jorden, at det også vil være bundet i Himlen – er den allerstørste gave, Gud har givet os. Denne myndighed giver os ret til at døbe og velsigne, til at begave og besegle, og Herren vil anerkende vores indsats.

Profeten Joseph Smith sagde, at han ofte blev stillet dette spørgsmål: »Kan vi blive frelst uden at gå gennem alle disse forordninger?« Mit svar er: Nej, ikke frelsens fylde. Jesus sagde: »I min Faders hus er der mange boliger; jeg går bort for at gøre en plads rede for jer.« Ordet *hus* burde have været oversat med *rige*; og ethvert menneske, som er ophøjet til den højeste bolig, må adlyde en celestrial lov, og det gælder hele loven (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 399).

MODGANG ER UUNDGÅELIGT

.....

Templerne er det egentlige centrum for Kirkens åndelige styrke. Vi må forvente at modstanderen vil forsøge at gribe forstyrrende ind både i Kirken og hos os enkeltvis, når vi forsøger at deltage i dette hellige og inspirerede værk. Tempeltjeneste medfører så megen modstand, fordi den er kilden til så stor åndelig kraft blandt de sidste dages hellige og til hele Kirken.

Da hjørnesteinen til templet i Logan blev lagt, sagde præsident George Q. Cannon følgende:

»Enhver sten, der bliver lagt i fundamentet til et tempel, og ethvert tempel, der opføres i henhold til det, Herren har åbenbaret til sit hellige præstedømme, vil mindske Satans magt på jorden og øge Guds magt og hellighed, få Himlens kræfter til at bevæge sig til vores

gavn og nedkalde velsignelser fra de evige guder og dem, der bor i deres nærhed (*Millennial Star*, 12. november, 1877, s. 743).

Når Kirkens medlemmer er bekymrede eller tyngede af svære beslutninger, er det almindeligt for dem at tage i templet. Det er det bedste sted, man kan lægge sine bekymringer. I templet kan vi se tingene i et åndeligt perspektiv. Og i den tid, vi virker i templet, er vi »ikke af verden«.

Somme tider er vi så optaget af problemer og det, der kræver vores umiddelbare opmærksomhed, at vi hverken kan tænke eller se klart. Når vi befinder os i templet, synes det, der distraherer os, at forsvinde, disen og tågen letter, og vi kan få øje på noget, vi ikke før kunne se, og finder en løsning, som vi ikke tidligere kunne øjne.

Herren vil velsigne os, når vi deltager i tempeltjenestens hellige forordninger. Velsignelser, der ikke alene begrænses til vores tjeneste i templet. Vi vil blive velsignet i alt det, vi har med at gøre.

KOM TIL TEMPLET

.....

Der findes intet værk, der beskytter denne kirke mere end tempeltjenesten og slægtsforskningen, som støtter denne tjeneste. Intet værk er mere åndeligt forædlende. Vi kan ikke udføre noget, der giver os større styrke. Intet værk kræver større retskaffenhed.

Vores tjeneste i templet er et værn og et skjold og en beskyttelse for os, både individuelt og som et folk.

Kom derfor til templet – kom og kræve dine velsignelser. Det er et helligt værk. □

EN LINDRENDE FØLELSE

Eileen Starr

Min søster og jeg var uden tvivl genstand for manges misundelse under den økonomiske depression i USA i 30'erne. Vi voksede op i et komfortabelt hjem. Vores far havde arbejde og sørgede godt for sin familie. Vores mor stillede måltider på bordet, købte tøj til os og besøgte regelmæssigt sin gamle mor. Jeg vidste ikke, hvad

depressionen var, før jeg lærte om den i skolen som teenager.

På trods af alt dette følte min søster og jeg os forsømte – følelsesmæssigt forsømte – af vores mor. Som voksne har vi haft endeløse samtaler om manglen på varme, anerkendelse, konstruktiv kritik, moralsk oplæring og gæstfrihed i vores hjem. Hvorfor var mor tilsyneladende så kristisk,

selvcentreret og havde så stor mangel på omsorg?

Efter at jeg havde tilsluttet mig Kirken, »adopterede« jeg en andens blide og kærlige mor som min egen. Det gjorde dog ikke smerten mindre. Selv mors død gjorde det ikke bedre. Det betød kun, at længslen efter hendes kærlighed og godkendelse ikke kunne opfyldes her på jorden.

En dag kørte jeg alene til templet for at blive døbt for min mor. Mens jeg kørte, bad jeg for hende. Varme tårer blændede mine øjne og gråden vældede frem i mig.

Den sorg og smerte, jeg følte, fortsatte hele vejen til templet og endog ned i dåbsbassinet. Men da jeg kom op af vandet, omgav en lindrende følelse mig fuldstændig. Den fordrov al min bitterhed og længsel.

Jeg så mor, hele hendes skikkelse. Helligånden fyldte mig med en forståelse for, at min mor havde været handicappet i sit jordiske liv. Hun havde haft et følelsesmæssigt handicap, hvis årsag jeg ikke kender. Men nu er hun ikke handicappet længere. Og det er jeg heller ikke.

Hvor er jeg taknemmelig for Frelseren og hans kærlighed, som omfatter mig og min nu helbredte mor, som nu lærer alt det, hun ikke kunne lære her på jorden. Jeg glæder mig til at møde hende og dele den kærlighed med hende, som vi begge måtte være foruden her på jorden. □

STJERNEN

BØRNSTJERNEN

141. ÅRGANG · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · JUNI 1992

TEMPLET ER ET

Præsident Ezra Taft Benson

Templet er en stadig påmindelse om, at Guds hensigt er, at familien skal være evig.

Det er meget passende, at mødre og fædre peger på templet og siger til deres børn: »Det er der, vi blev gift for evigheden.«

Jeg er Herren taknemmelig for, at mine minder om templet strækker sig tilbage til, da jeg var en lille dreng, der kom ind fra marken og nærmede mig det gamle bondehus i Whitney i Idaho. Jeg kunne høre min mor synge: »Har jeg gjort noget godt for en sjæl i dag?« (Sange, nr. 119).

Jeg kan stadig se hende bøjet over strygebrættet med aviser på gulvet, mens hun med sved på panden strøg det hvide tøj. Da jeg spurgte hende, hvad det var, svarede hun: »Det er tempeltøj, min dreng.«

Så satte hun det gamle strygejern på kakkelloven, trak en stol over til mig og fortalte mig om tempeltjeneste - hvor betydningsfuldt det er at kunne gå i templet og deltage i de hellige ordinanser, der udføres der. Hun udtrykte også sit brændende håb om, at hendes børn, børnebørn og oldebørn en dag ville

få mulighed for at glæde sig over disse kostelige velsignelser.

Disse dejlige minder om tempeltjenestens ånd var en velsignelse i vores landbohjem, vores lille ward på omkring tre hundrede medlemmer og den gamle Oneida Stav.

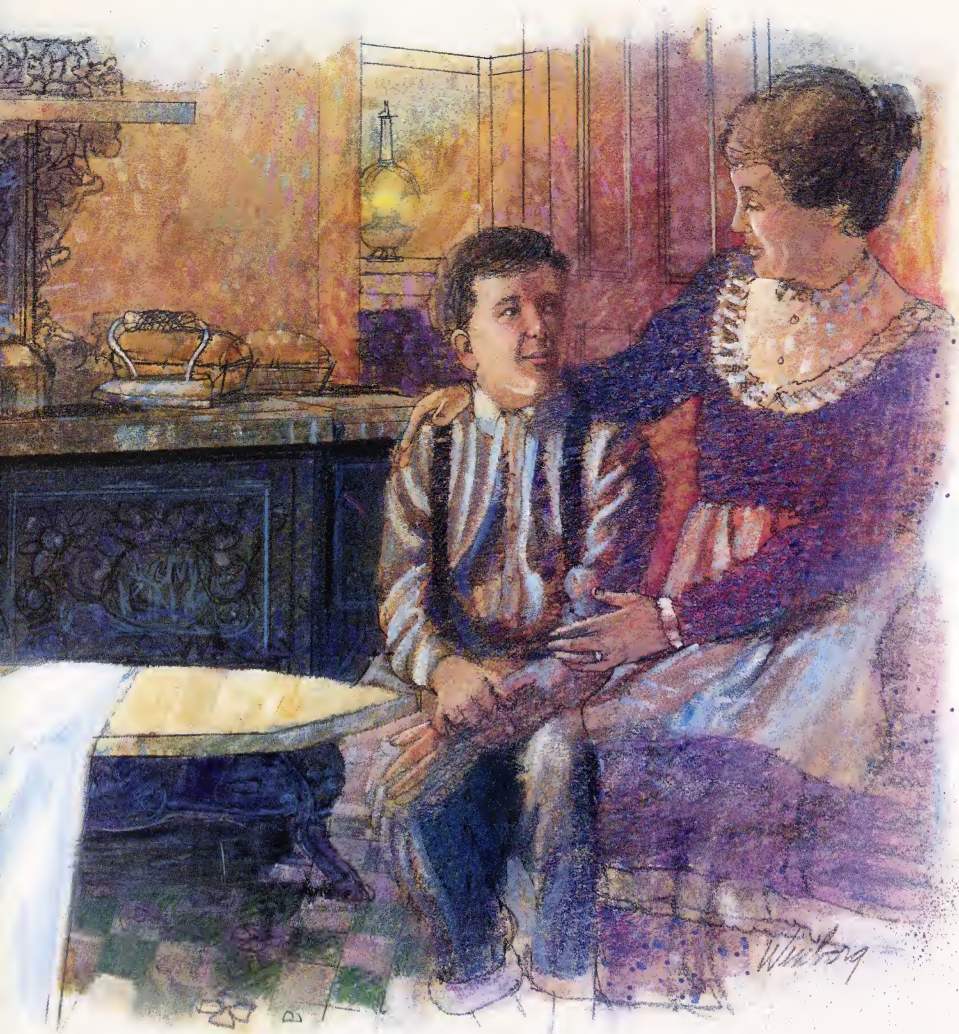
Disse minder er vendt tilbage, når jeg har viet alle vore børn og børnebørn - min mors børnebørn og oldebørn - under Ådens påvirkning i Herrens hus.

Disse er dyrebare minder for mig, og jeg har ofte tænkt på dem. I disse smukke templers fred finder vi af og til løsninger på vores alvorlige problemer. Under påvirkning af Ånden tilflyder der os ofte ren kundskab. Templer er steder, hvor vi modtager personlig åbenbaring. Når jeg har været tyngtet af et problem eller af noget vanskeligt, er jeg gået i Herrens hus med en bøn i mit hjerte om at få et svar. Disse svar er kommet på tydelige og umiskendelige måder.

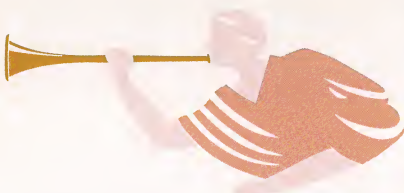
Templet er et helligt sted, og templets ordinanser er hellige. Må Gud velsigne os til at modtage alle de velsignelser, som venter os ved at gå i templet. □

HELLIGT STED

JUNI 1992

HISTORIER FRA MORMONS BOG

MOSIAHS SØNNER BLIVER MISSIONÆRER

Ammon, Aaron, Omner og Himni var Mosiahs fire sønner. De var sammen med Alma Den Yngre, da en engel viste sig for dem. Mosiah 27:8, 10-11, 34

Mosiahs sønner omvendte sig fra deres synder og var kede af alle de problemer, de havde forårsaget. De vidste, at evangeliet var sandt, og de ønskede at undervise andre i det. Mosiah 27:35-36

Mosiahs sønner nægtede en efter en at blive konger. De ønskede i stedet at blive missionærer for lamanterne og dele evangeliets velsignelser med dem. Mosiah 28:1-3, 10

Kong Mosiah bad for at få at vide, om han skulle lade sine sønner tage af sted. Gud fortalte Mosiah, at det skulle han. Gud lovede, at han ville beskytte dem. Han sagde, at mange lamaniter ville tro på dem. Mosiah 28:5-7

Mosiahs sønner fastede og bad for, at de ville blive gode missionærer. Så gik de ud for at undervise lamanterne i evangeliet. Alma 17:9; Mosiah 28:9

Jeg elsker Herrens tempel

Tankfullt ♩ = 80-88

1. Jeg el - sker Her - rens tem - pel, der skal jeg ned en dag, og
 2. Jeg el - sker Her - rens tem - pel, der skal jeg ned en dag, jeg

fø - le Hel - lig ån - den, jeg lyt - ter og jeg be'r. For Guds
 hø - rer der min Fa - der, at jeg vil ly - de ham. For Guds

tem - pel det er Her - rens hus, hvor kær - lig - he - den vir - ker. Jeg gør
 tem - pel er et hel - ligt sted, hvor vi vil bli' be - seg - let. Som Guds

mig pa - rat mens jeg er barn. Det er min hel - li - ge pligt.
 kæ - re barn har jeg jo lært: "Fa - mi - lien den er e - vig."

Tekst og musik: Janice Kapp Perry, f. 1938.

Lære og Pagter 124:39-41

Copyright © 1980, Janice Kapp Perry har rettrigheden til denne sang. Kan kopieres til lejlighedsvis, ikke kommerielt brug i kirke eller hjem.

Joseph Smith får en åbenbaring

Virginia Pearce

»De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte« (Lære & Pagter 89:20).

Joseph Smith oprettede en skole for mænd i Kirken, kaldet »Profeternes Skole«. I et værelse i Newel Whitneys forretning i Kirtland i Ohio underviste han mændene i præstedømmet og i skrifterne.

Mens de sammen lærte, sad mange af mændene og røg pipe eller cigar. Værelset var fyldt med røg. Nogle af mændene tyggede skrå, og gulvet blev snavset. Værelset skulle altid gøres rent, når mændene gik hjem.

Joseph spekulerede på, om det var rigtigt, at mændene røg og tyggede skrå. Han bad og spurgte Gud om, hvad der var rigtigt.

Som svar fortalte Herren ham, at man ikke burde drikke alkohol, te og kaffe og ikke bruge tobak. Han sagde: »Stærke drikke er ikke for maven ... tobak er ikke for legemet ... hede drikke er ikke for legemet eller for maven« (Lære & Pagter 89:7-9). Joseph fik at vide, at frugt, grøntsager og korn er godt for mennesket at spise. Han lærte, at man ikke skulle spise for meget kød (se Lære & Pagter 89).

Herren fortalte Joseph, at hvis mennesket kun indtog gode ting i deres legemer, så ville de have et godt helbred, være vise og være i stand til at lære mange ting.

Joseph var glad for at kunne lære Kirkens medlemmer om de ting, de skulle indtage, og de ting, de ikke skulle indtage.

Vi kan vise respekt, ære og kærlighed for os selv og vor himmelske Fader ved at lade være med at drikke te, kaffe, alkohol og bruge tobak og skadelige ting. Når vi spiser det, der er godt for os og giver vores legeme den rigtige mængde motion og søvn, så viser vi ærbødighed.

Forslag til fællestid

1. *Del Lære & Pagter 89:18-21 op i sætninger og skriv dem på papirstrimler. Sæt strimlerne fast under nogle af børnenes stole med tape. Bed børnene om at lede efter strimlerne, læse dem, og sætte dem op i den rigtige rækkefølge. Tal derpå om betydningen af det, der står.*
2. *Bed børnene om at tegne billeder og lave et lille hæfte over ting, som Herren har fortalt os, er gode for os at spise.*
3. *Bed de yngre børn om at lave et lille hæfte med titlen: »Jeg kan være ærbødig ved at vise respekt, ære og kærlighed for mig selv«. De sider, der skal laves af børnene kan f.eks. være: »Noget, jeg kan lide ved mig selv«, »Noget, jeg er god til«, »Noget, andre kan lide ved mig«, »Mit yndlingssted«, »Noget jeg er ved at lære at gøre«.*
4. *Del de ældre børn op i grupper på seks eller otte. Bed hver gruppe om at sætte sig i en cirkel. Bed derpå hvert barn i cirklen om at svare på en af de ting, der står i punkt 3. Afslut ved at synge »Jeg er Guds kære barn« (Syng med mig, B-76).*

Instruktioner

Find de skjulte billeder med ting, som er gode for legemet. Du kan finde et brød, en gulero, et salathoved, et æble, et neg med korn, en majsbolbe, en stegt kalkun,

ILLUSTRERET AF PAVLUS LUCY

en peberfrugt, en fersken, en fisk, et æg, en steg, en bønne, en aubergine, en ærtebælg, en jordnød, et bundt asparges, et jordbær, en agurk, en squash, en ananas, et celeri, et karton mælk, et græskar, en oliven, en tomat,

en tebolle, et stykke vandmelon, en banan, en sandwich, kirsebær, en halv grapefrugt, et løg, en radise, en blomme, en kiks, en champignon, broccoli, en pære, en citron, en rødbede, en syltet agurk og druer. □

Lygten der gik i

Alma J. Yates

Der er den,« hviskede jeg til Rasmus, da vi så skaden flyve gennem luften og lande i poppeltræerne lige ved grænsen til Jan Frederiksens grund. Vi holdt godt fast på vore sten og så den skinnende sorte fugl med den hvide spids på halen og på vingerne. Far havde sagt, at han ikke kunne lide, at skaderne åd vores grønsager, så Rasmus og jeg havde jaget den ud af haven. Det var meget sjovere at jage skader end at luge ukrudt.

»Synes du, at vi skulle følge efter den derover, Jonas?« spurgte Rasmus.

Jeg tænkte på at gå tilbage til haven og blive færdig med at luge. Jeg kløede mig i hovedet. »Far har sagt, at hvis man ikke jager dem langt væk, så kommer de tilbage.« Rasmus sank noget. »Men den er inde på hr. Frederiksens grund nu.«

Jeg rystede en smule. Jan Frederiksen var den mest ondsksfulde mand, jeg kendte. Han boede alene på en lille forsømt gård ikke så langt fra os.

»Jeg tror, at vi kan snige os derover gennem træerne, uden at han ser os,« hviskede jeg.

Før Rasmus kunne svare, begyndte jeg at gå ned ad grusvejen mod Frederiksens grund. Jeg hørte Rasmus komme efter mig. Skaden sad stadig i poppeltræerne, da vi kom derned. Vi kastede begge to en sten.

»Vi var ikke tæt nok på fuglen,« mumlede jeg irriteret, da jeg så skaden flyve væk og sætte sig øverst på hr. Frederiksens nye lygtepæl. »Vi kan jage den meget længere væk derfra,« sagde jeg begejstret.

»Men, Jonas,« gispede Rasmus, »vi kan ikke på ind på hr. Frederiksens grund!«

Jeg kikkede mig omkring og grinede. »Han er slet ikke hjemme. Hans lastbil er væk.«

Nogle få øjeblikke senere gemte Rasmus og jeg mig ved hjørnet af hr. Frederiksens lade og så næsten lige op på skaden. »Forsigtig,« sagde jeg.

Jeg ved ikke, hvis sten det var. Jeg ved bare, at vi smadrede hr. Frederiksens nye lygte! Der var glas overalt.

Vi løb hjem - forbi poppeltræerne, tværs over grusvejen og ind i haven, hvor vi burde have befundet os hele eftermiddagen. Vi greb vores skuffejern og begyndte at luge ukrudt, så hurtigt vi kunne. Selv da vi var færdige, blev vi ved med at lede efter ukrudt der, hvor der ingenting var. Og med korte mellemrum så vi over mod hr. Frederiksens grund.

stykker

Det var næsten tid til aftensmad, da vi hørte hr. Frederiksen gamle lastbil rumle ned ad vejen, forbi os. Derefter turde vi ikke blive i haven. Vi satte skuffejernene væk og gik ind i huset. Den aften, efter vi var gået i seng og skulle have sovet, lå jeg på min pude med mine øjne vidt åbne og med tusind ting, der fór gennem hovedet. Da jeg bad min bøn den aften, var det som om ordene ikke kom nogen vegne. De forblev bare i værelset sammen med mig. »Er du vågen?« hviskede jeg ned til Rasmus, som lå i underkøjen.

Rasmus slog dynen til side og mumlede: »Ja, jeg kan ikke falde i søvn, jeg bliver ved med at tænke.«

»Det var ikke med vilje,« sagde jeg. »Det var et uheld.«

»Det ved jeg,« svarede Rasmus, »men hr. Frederiksen har stadigvæk mistet sit lys.«

»Vi kan ikke gøre noget ved det nu,« mumlede jeg.

Den næste morgen hjalp Rasmus og jeg far med at ordne en hængende ladedør, da hr. Frederiksen kørte forbi i sin lastbil. Jeg tog et skridt tilbage, ramte Rasmus, som tabte en kasse med søm på jorden. Hr. Frederiksen lænede sig ud af sin bil og stirrede på os. »Nu har de gjort det igen«, sagde han vredt.

Far rejste sig op. »Hvem har gjort hvad?« spurgte far.

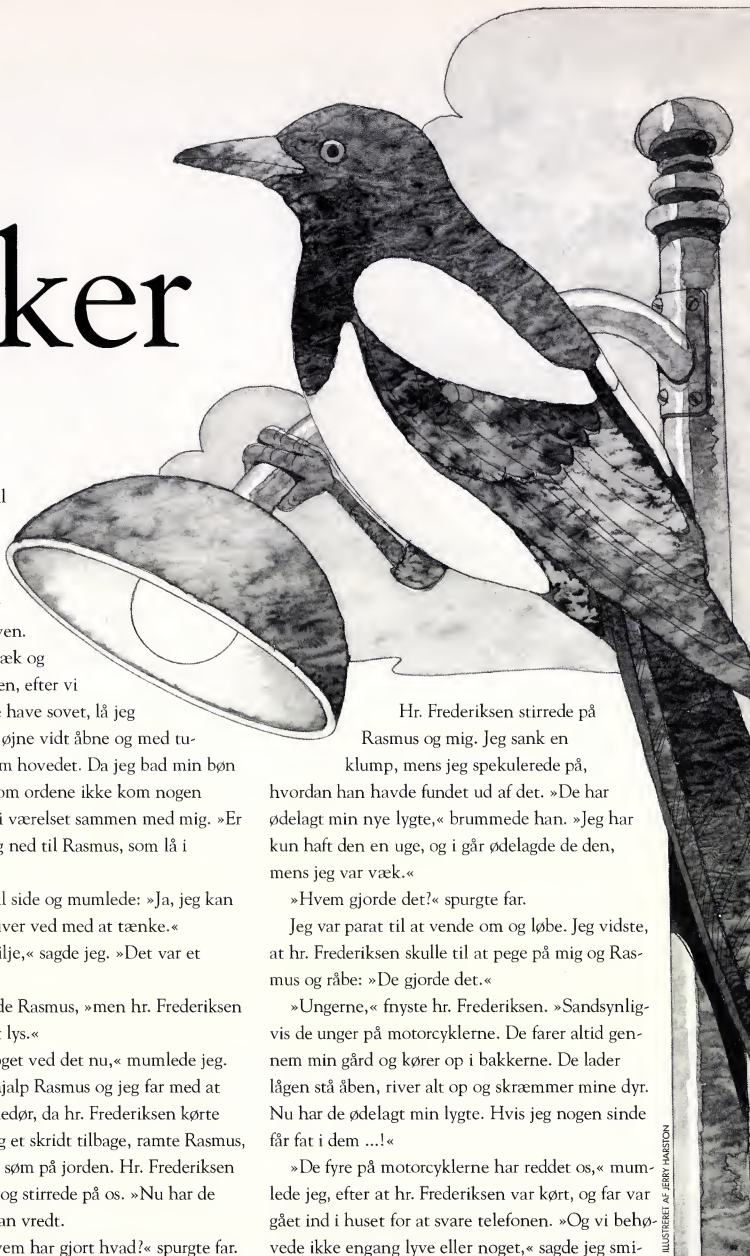
Hr. Frederiksen stirrede på Rasmus og mig. Jeg sank en klump, mens jeg spekulerede på, hvordan han havde fundet ud af det. »De har ødelagt min nye lygte,« brummede han. »Jeg har kun haft den en uge, og i går ødelagde de den, mens jeg var væk.«

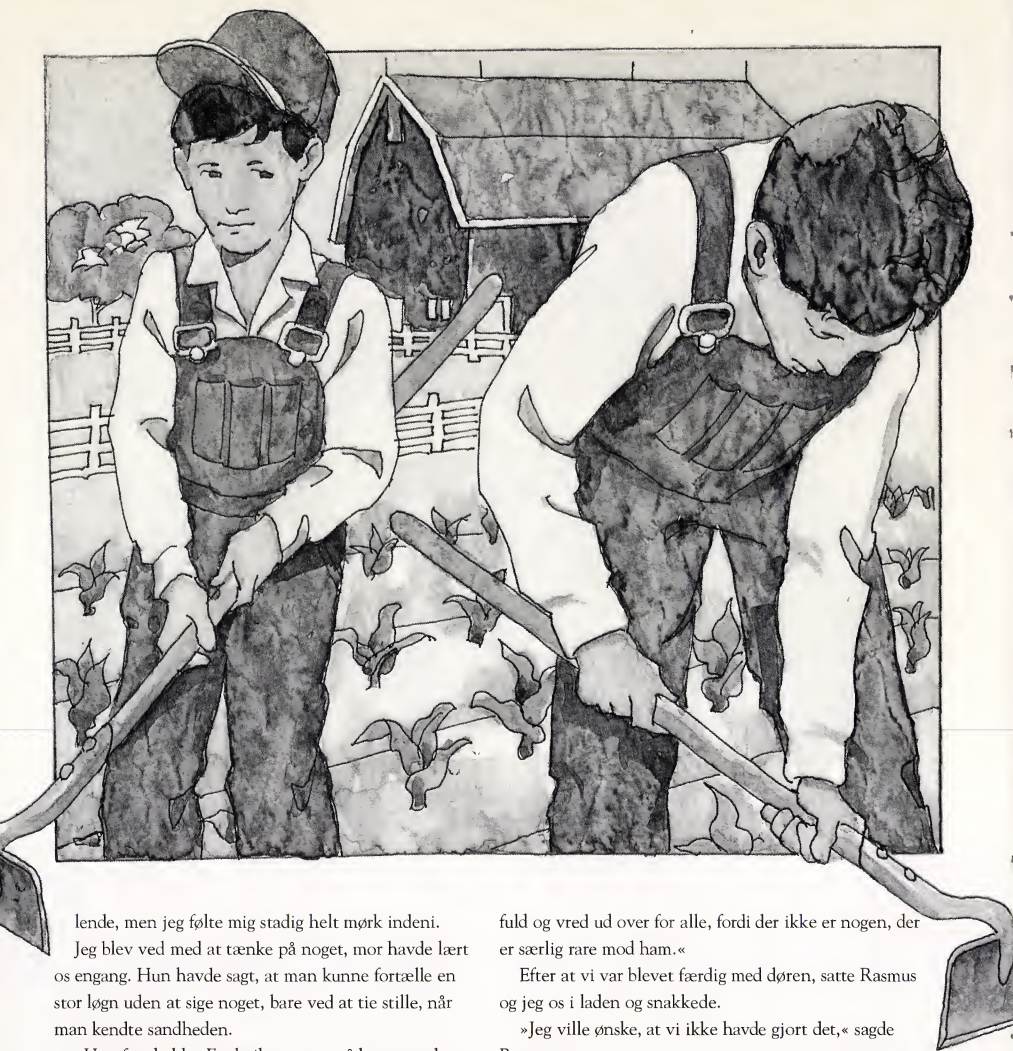
»Hvem gjorde det?« spurgte far.

Jeg var parat til at vende om og løbe. Jeg vidste, at hr. Frederiksen skulle til at pege på mig og Rasmus og råbe: »De gjorde det.«

»Ungerne,« fnyste hr. Frederiksen. »Sandsynligvis de unger på motorcyklerne. De farer altid gennem min gård og kører op i bakkerne. De lader lågen stå åben, river alt op og skræmmer mine dyr. Nu har de ødelagt min lygte. Hvis jeg nogen sinde får fat i dem ...!«

»De fyre på motorcyklerne har reddet os,« mumlede jeg, efter at hr. Frederiksen var kørt, og far var gået ind i huset for at svare telefonen. »Og vi behøvede ikke engang lyve eller noget,« sagde jeg smi-

lende, men jeg følte mig stadig helt mørk indeni. Jeg blev ved med at tænke på noget, mor havde lært os engang. Hun havde sagt, at man kunne fortælle en stor løgn uden at sige noget, bare ved at tie stille, når man kendte sandheden.

»Hvorfor skal hr. Frederiksen være sådan en ondskabsfuld, gammel mand?« spurgte jeg far, da han kom tilbage.

Far tænkte sig om et øjeblik og svarede: »Han er ikke ondskabsfuld, kun ensom.«

»Jeg synes, han er ondskabsfuld,« sagde Rasmus, »han går altid omkring med de grimme rynker i panden.«

Far kløede sig i håret. »Somme tider ser Jan ondskabs-

fuld og vred ud over for alle, fordi der ikke er nogen, der er særlig rare mod ham.«

Efter at vi var blevet færdig med døren, satte Rasmus og jeg os i laden og snakkede.

»Jeg ville ønske, at vi ikke havde gjort det,« sagde Rasmus.

Jeg nikkede. »Vi burde betale ham for lygten.«

Rasmus gispede. »Men så skulle vi fortælle ham, at vi har slået den i stykker.«

»Måske kunne vi arbejde for ham. Vi behøver ikke at fortælle ham hvorfor, og på den måde kunne vi betale for lygten, uden at han vidste det.«

Det var det bedste forslag, vi havde. Vi hadede at luge

mellem majs, men vi vidste, at hr. Frederiksen havde en lille mark, som trængte til at blive luget, så vi gik derhen. Solen var varm, insekterne fløj omkring ørerne på os, sveden drev ned ad vores ansigt, vore rygge gjorde ondt, og jeg fik endda en vable i min hånd. Men for første gang siden Rasmus og jeg slog lygten i stykker, havde jeg det godt, fordi vi var ved at gøre det godt igen, som vi havde forvoldt.

»Hvad laver I unger?« brølede en stemme ud mod os, da vi var ved at gøre de to sidste rækker færdige.

Vi vendte os om, og der stod hr. Frederiksen og lænede sig op ad en hegnspæl.

Jeg gjorde en synkebevægelse og fugtede læberne. »Vi har luget dine majs.«

»Hvorfor det?«

»Det trængte til det,« sagde Rasmus.

»Vi ville gerne,« tilføjede jeg. »Du har ikke noget imod det, vel?«

»Nej, det har jeg ikke.« Han smilede næsten. »Virkeligt godt stykke arbejde.« Han rakte ned i sin baglomme og trak en slidt tegnebog op. »Jeg tænker, at I drenge kunne bruge lidt lommepenge.«

»Vi gjorde det ikke for at få penge,« udbrød jeg.

Hr. Frederiksen så på mig, dernæst på Rasmus, som nikkede samtykkende.

»Men jeg vil gerne betale jer,« sagde hr. Frederiksen, og talte nogle penge op. »Jeg kan ikke huske, at børn nogen sinde har hjulpet mig før. Nogle gange kommer de over og ødelægger min lygte og mine vinduer, men det er første gang, de er kommet for at hjælpe.« Han rakte os pengene. »Jeg insisterer på, at I tager dem.«

Vi kunne ikke få os selv til at fortælle ham om lygten, så vi tog pengene og løb hjemad. Vi havde det værre, end før vi lugede majs.

»Hvorfor har vi det ikke godt, Jonas?« spurgte Rasmus mig. »Jeg troede, at vi ville få det godt, når vi havde gjort noget godt. Jeg har det forfærdeligt.«

»Jeg tror, at det er fordi vi har gjort noget godt, udelukkende for at dække over noget dårligt.«

Vi blev længe i laden, mens vi tænkte. Vi vidste begge, at der kun var én ting, vi kunne gøre for at få det bedre, men vi var begge bange for at gøre det.

»Jeg går derover,« bekendtgjorde jeg til sidst.

»Derover!« gispede Rasmus.

»Jeg giver ham pengene tilbage.«

»Men hvad vil du sige til ham?«

Jeg tog en dyb indånding. »Jeg tror, jeg vil fortælle ham sandheden. Det skulle vi have gjort fra begyndelsen.«

Det var svært at gå tilbage til hr. Frederiksen, noget af det sværeste, jeg nogen sinde havde gjort. Jeg ville hellere luge ti majsmarker end at forklare, hvad vi havde gjort ved hans lygte.

Vi fandt ham ved den gamle lastbil. Kølerhjelm var oppe, og han stod bøjet over motoren, mens han hamrede og rykkede med en skrueøgle. Han hænder var snavsede og hans ansigt var rødt.

Så snart han så op og fik øje på os, trak jeg pengene op af lommen og lagde dem på bilens skærm. Så tog jeg et skridt tilbage og så direkte på ham. Jeg kunne se ud ad øjenkrogen, at Rasmus gjorde det samme.

Hr. Frederiksen så på pengene. »Hvad skal det betyde?« spurgte han bistert.

Jeg sank noget og så ned i jorden. Jeg så en lille myre, der trak et stykke strå, der var ti gange så stort som den selv. »Vi lugede ikke majs for at få penge,« forklarede jeg med en hæs hvisken. »Vi gjorde for at betale for lygten.«

»Min lygte?« Han rejste sig op og tørrede hænderne af i sine bukser.

Mit hjerte bankede så hårdt i mit bryst, at jeg troede det skulle bryde. Jeg åbnede min mund for at svare, men jeg havde ikke luft til at sige noget. Jeg hev efter vejret. »Det var ikke dem på motorcyklerne, der slog din lygte i stykker,« sagde jeg. »Det var os.«

»Men det var ikke med vilje,« fik Rasmus sagt. »Vi mente ikke noget ondt med det. Vi ville bare jage en gammel skade væk.«

»Var det jeres far, der bad jer om at gå herover,« spurgte hr. Frederiksen.

Vi rystede på hovedet. »Vi er kedede af det,« mumlede jeg. »Det er derfor vi ville luge din majs. For at gøre det godt igen.«

Længe stirrede han bare på os uden at sige noget. Jeg kunne føle dråberne af sved på min ryg. Og en fed, væmmelig flue blev ved med at summe omkring mit hoved, men jeg slog ikke ud efter den.

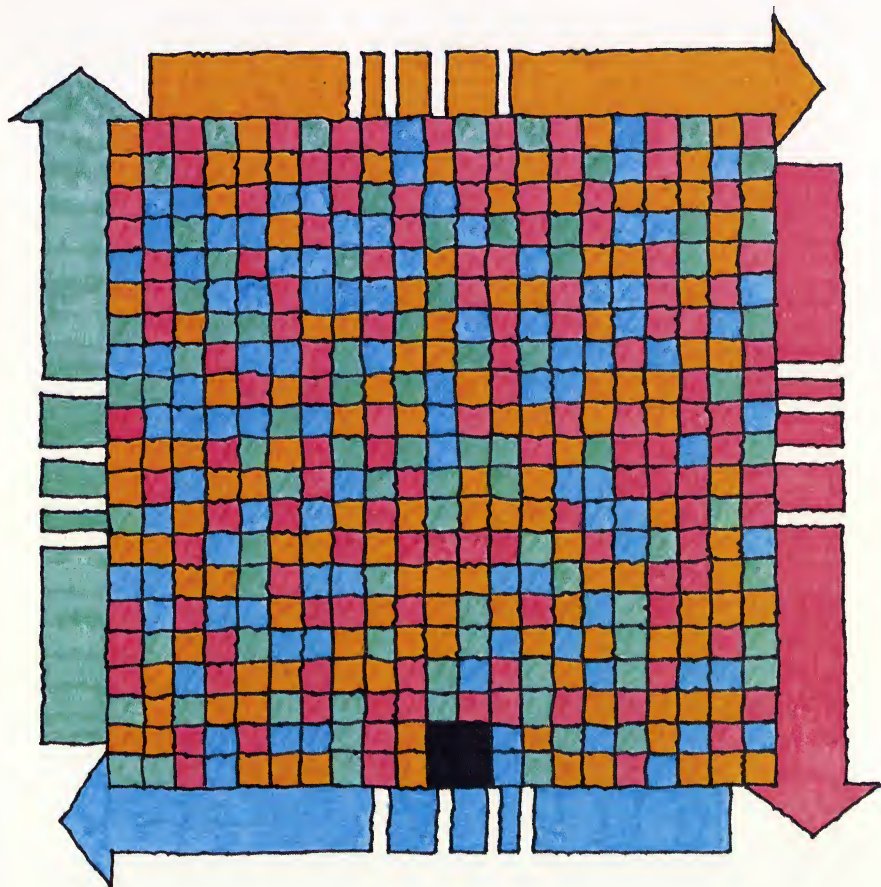
Endelig sagde han noget: »Tak, drenge.« Han lød helt flink. »Jeg er glad for det, I har gjort. Det er vigtigere at fortælle mig om lygten end at luge min majs.« Han smilede faktisk. »Vi gør allesammen noget forkert, men kun de virkelig voksne tager skylden på sig og gør det godt igen.«

Da Rasmus og jeg til sidst forlod hr. Frederiksens grund, var denne mørke, grimme følelse i os væk. Den aften vidste jeg, at jeg ikke ville have svært ved at bede min bøn eller falde i søvn. □

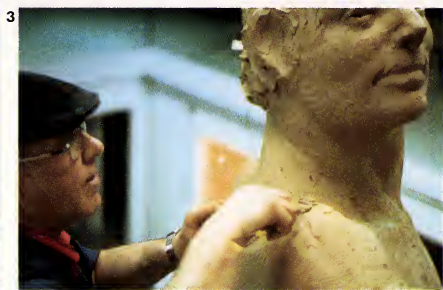
FANTASTISKE FARVER

Gå gennem denne labyrint ved at vælge et felt i den øverste række. Gå derpå gennem labyrinten ned til det sorte felt i bunden. Du må kun bevæge dig i den retning, der bestemmes af den farve du befinder dig på: Hvis lyserød, flyt et felt nedad; blå, flyt et felt til venstre; grøn, flyt et felt opad; orange, flyt et felt til højre. Bliv ved med at prøve felter i den øverste række, indtil du finder den rigtige vej.

SÅDAN FREMSTILLES MORONI-STATUER

1. Først udskæres en trækerne, og den placeres rigtigt. Kernen støtter statuens struktur.
2. Kernen dækkes af en substans, der udgør statuens struktur.

Dette former skulpturen og støtter det tunge ler, der senere vil blive lagt på.

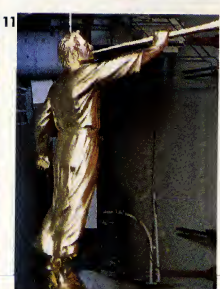
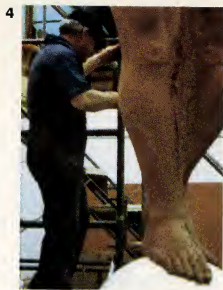
3. Billedhuggeren lægger derpå det første lag ler.

Shannon W. Ostler

Den første statue af Moroni, der blev placeret øverst på et tempel var en vejrhane, skåret ud i metalplader. Vejrhansen blev sat øverst på tempellet i Nauvoo. År senere lavede en berømt billedhugger, Cyrus E. Dallin, en Moroni-statue til templet i Salt Lake City. Denne Moroni-statue, sandsynligvis den berømteste, har fortryllet alle, som har set den. Den er fremstillet af bronze og vejer omkring tre tons. Et tungt lod er forbundet med statuens fødder og hænger inde i det spir,

hvor Moroni står, så statuen kan bevæge sig lidt i vinden uden at gå i stykker. I dag bliver Moroni-statuerne fremstillet i forskellige størrelser til forskellige templer. Hele processen tager tre til fire måneder, og den færdige statue vejer omkring 118 kg og iberegnet kuglen, hvorpå den står, er den fire meter høj.

Den samme konstruktionsproces med undtagelse af det yderste guldlag, bruges til at fremstille okserne, der støtter dåbsbassinet i templerne. □

4. Der lægges endnu et lag ler på, og billedhuggeren begynder at forme musklerne og udskære detaljer i det ujævne ler.
5. Det sidste lag ler danner statuens tøj.
6. Når man skaber statuen lag efter lag, kommer den til at se mere levende ud. Der går næsten 450 kg ler til at lave modellen til en statue.
7. En af arbejderne laver en støbeform og sætter mærker i leret, så formen let kan skilles ad.

8. En anden arbejder sprøjter en plasticmasse over leret for at lave støbeformen.
9. Efter at støbeformen er størknet, fjernes den ved mærkerne.
10. Leret skræbes ud af støbeformene, som dernæst fyldes med glasfiber, som danner en hul form af statuen.
11. Denne form dækkes til sidst med to meget tynde guldlag (et lag kan holde ca. 20 år).

Frelse for de døde

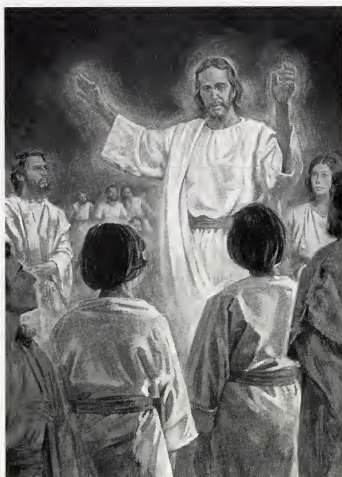
Tempeltjeneste for de døde bygger på de sandheder, der belæres om i Det Gamle og Det Nye Testamente.

Gud er kærlighed«, skrev apostlen Johannes (1 Joh. 4:8).

Der findes intet større bevis på denne kærlighed end de bemærkelsesværdige ordinanser, der er åbenbaret af Herren, som stiller frelsens velsignelser til rådighed for hans børn, som ikke havde mulighed for at modtage evangeliet i jordelivet.

Vi kan sagtens forstå betydningen af disse ordinanser, når vi tænker på vores familierelationer. Hvad rykker mere i vores hjerte end forholdet til vores hustru, mand, børn og den udvidede familie?

Det glade budskab om Jesu Kristi gengivne evangelium er, at de ordinanser, der udføres i Herrens templer, på visse betingelser garanterer, at disse familierelationer kan fortsætte for evigt. Denne lærdom, som er en af de mest

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

Efter sin korsfæstelse, besøgte Kristus åndevederenen, og der prædikede han »det evige evangelium« (L&P 138:19; se også 1 Pet. 3:19).

virkede syndebugken og syndofferet som stedfortrædere i forbindelse med forsoningen af folkets synder. Disse ofre var symbolske forbilleder på det største offer, der blev ydet for menneskeheden – Jesu Kristi forsoning.

Forsoningen er i særlig grad et stedfortrædende offer. Apostlen Paulus skrev, at Kristus »gav sig selv som løse-

forældende aspekter ved frelsesplanen, er ikke ny for vores uddeling. Den er en del af de sandheder, der belæres om i Det Gamle og Det Nye Testamente.

STEDFORTRÆDENDE TJENESTE

Stedfortrædende tjeneste er en betydningsfuld sandhed, som betyder, at en person handler på vegne af en anden. Gud har brugt dette princip gennem hele historien. I moselovens uddeling virkede syndebugken og syndofferet som stedfortrædere i forbindelse med forsoningen af folkets synder. Disse ofre var symbolske forbilleder på det største offer, der blev ydet for menneskeheden – Jesu Kristi forsoning.

Ved dåb for de døde (se 1 Korinter 15:29) og andre stedfortrædende tempelordinanser, bliver tempelvelsignelserne tilbudt dem, som ikke kunne modtaget dem i dette liv.

Til venstre: Dæbsbassinet i templet i New Zealand.

sum for alle« (1 Tim. 2:6). Omkring 750 eller 800 år tidligere forudså profeten Esajas på samme måde Forløserens offer og skrev om ham: »Han blev såret for vore overtrædelser ... vi fik lægedom ved hans sår« (Es. 53:5).

Herren Jesus Kristus tilbyder, ved sit syndfri offer, en løsesum for alle, som vil adlyde hans befalinger og efterleve hans evangeliums principper.

ÅNDEVERDENEN

En anden lærdom, der er grundlæggende for Herrens frelsesplan, er det begreb, at ånden efter døden går til det sted, hvor ånderne bor, hvor evner som f.eks. syn, hørelse og tanker er lige så levende, som de er her. »Gud er ikke dødes, men levendes Gud,« sagde Jesus, »thi alle er de levende for ham« (Luk. 20:38). Jesus besøgte selv denne ånde verden før sin opstandelse, ligesom han forudsagde: »Sandelig, sandelig siger jeg eder: den time kommer, ja, er nu, da de døde skal høre Guds Søns røst, og de, som hører den, skal leve« (Joh. 5:25).

KRISTI GERNING I ÅNDEVERDENEN

Efter at Herren have betalt prisen for alle vore synder, gik han ind i døden og i ånde verdenen, hvorpå han i triumf opstod.

Tidligt om morgenen efter englens forkyndelse til kvinderne om, at Jesus var opstået, viste Herren sig for Maria. Tilsyneladende ville hun gerne røre ham, men Mesteren sagde: »Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader. Men gå til mine brødre og sig til dem: Jeg farer op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud« (Joh. 20:17).

Hvis Frelseren endnu ikke var faret til Himlen, hvor havde han så været i de tre dage, hans legeme lå i graven? I Peters skrivelser, han som var den øverste apostel, får vi svaret. Kristus gik hen for at være sammen med andre ånder, og der betjente han dem. Hvad lavede Herren der?

Peter sagde: »Han ... drog hen og prædikede for de ånder, der var i forvaring« (1 Pet. 3:19).

Hvem var disse mennesker? I henhold til Peter var det dem, som »fordum var ulydige« (1 Pet. 3:20). »Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som mennesker dømmes« (1 Pet. 4:6).

Frelserens gerning blandt dem, der var døde, var blevet profeteret af Esajas, som skrev på vegne af Messias: »Den Herre Herrens Ånd er over mig, fordi han salvede mig; han sendte mig med glædesbud til ydmyge, med lægedom for sønderbrudte hjerter, for at udråbe frihed for fanger og udgang for dem, som er bundet« (Es. 61:1).

Hvad ville være godt budskab til dem, der var i forvaring? Det ville i sandhed være et budskab om, hvordan de kunne blive frie og udvikle sig og nyde evangeliets velsignelser. Det var det budskab, der blev bekræftet af Herren i ånde verdenen i de tre dage, hans legeme lå i graven. Budskabet bliver fortsat bragt i ånde verdenen i dag af lærere, som Herren har udpeget til denne gerning (se L&P 138).

DÅB FOR DE DØDE

Derfor har de, som døde uden kendskab til Kristus, mulighed for at høre det glade budskab om forløsningen, udøve tro og omvende sig fra deres synder. Men hvad med dåben? Herren fortalte Nikodemus, at man skal døbes – fødes af vand – før man kan komme ind i Himmeriget (se Joh. 3:5). Jesus blev selv døbt for at »opfylde alt, hvad ret er« (Matt. 3:15), og han befalede sine apostle at døbe alle dem, som accepterede evangeliets budskab, da han sagde: »Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst« (Mark. 16:16).

Hvordan kan da de, som er døde uden mulighed for at blive døbt, modtage denne ordinanse? Ligesom Jesus gjorde det for os, som vi ikke selv kan gøre, således kan vi udføre dåbsordinansen for dem, som er døde, og give dem mulighed for at blive arvinger til frelse.

Apostlen Paulus hentydede til denne ordinanse, da det var nødvendigt at minde de frafaldne korintere om virkeligheden af opstandelsen. De, som modtog hans brev, var godt kendt med denne ordinanse, som blev omtalt som dåb for de døde. Paulus skrev: »Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?« (1 Kor. 15:29).

I dag er opstandelsen accepteret som måske det herligste begreb i kristendommen. Men hvor i den kristne verden finder vi ordinansen dåb for de døde, som Paulus brugte som et argument for virkeligheden af opstandelsen? Dette var en af de mange lærdomme og ordinanser, som gik tabt eller blev ændret, da de første kristne led forfærdelig forfølgelse og oplevede, at Kristi lærdomme blev ændret af folk, som ønskede at gøre dem mere tilsluttede for en verden, gennemsyret af græsk filosofi.

MAGT TIL AT UDFØRE ORDINANSERNE

.....

Er det da noget under, at da Herren Jesus Kristus i de sidste dage gengav sit evangelium i dets renhed og magt til jorden, at han da gengav sandhederne vedrørende frelse for de døde? (Se L&P 128, hvor profeten Joseph Smith taler om frelse for de døde). Sammen med disse sandheder, gengav Herren også sit præstedømmes magt og myndighed. Hvorfor? Så de ordinanser, der blev udført både for levende og døde, kunne være gyldige og bindende for Gud.

Før Herrens jordiske liv var ovre, gav han præstedømmets magt til Peter, den øverste apostel, så han og andre, som senere fik denne magt af Peter, kunne udføre dåb og andre ordinanser, som er så vigtige for menneskets frelse. Herren lovede Peter: »Jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser på jorden, det skal være løst i Himlene« (Matt. 16:19).

De samme præstedømmenøgler blev gengivet i de sid-

ste dage til profeten Joseph Smith ved begyndelsen af denne uddeling. Herren talte til profeten om denne bindende magt og forklarede de tilstande, der findes efter, at vi forlader jordelivet:

»Alle pagter, kontrakter, overenskomster, forpligtelser, eder, løfter, handlinger, forbindelser, foreninger og forhåbninger, som ikke stiftes, indgås og besegles ved forjættelsens Helligånd og både besegles for tid og al evighed af ham, som er salvet dertil ... og jeg har udkåret min tjener Joseph til at indehave denne myndighed i de sidste dage ... har ingen gyldighed, magt eller bindende kraft i eller efter opstandelsen fra de døde; thi alle forbindelser, der er indgået i dette øjemed, slutter, når menneskene dør.

Se mit hus er et ordens hus« (L&P 132:7-8).

På denne måde har Herren, med sin præstedømmemagt til at besegle ordinanser på jorden og gøre dem bindende i Himlen, udtrakt evangeliets velsignelser til alle menneskeheds døde. De samme ordinanser, som udføres for de levende, kan tilbydes ved stedfortræder af en, som handler på vegne af den døde! Ikke kun dåben, men også begavelsen og det evige ægteskabs pagter og velsignelser stilles til rådighed for alle, som ikke kunne modtage dem her på jorden.

FRIHED TIL AT VÆLGE

.....

Det er klart, at ingen jordisk aktivitet på nogen måde påvirker den handlefrihed, der udøves af personerne i ånderverdenen. De kan frit acceptere eller afvise det, der gøres på deres vegne. Hvis de vælger at acceptere de ordinanser, der udføres for dem, udøve tro på Herren Jesus Kristus og omvende sig, så løses de fra deres åndelige fangenskab. Hvis de vælger ikke at acceptere disse betingelser, forbliver de i deres åndelige fangenskab. Deres handlefrihed forbliver ukrænket. Handlefrihed er en evig arv, vi har fået af Gud, vor Fader, og den er grundlæggende for vores personlige udvikling. Herrens værk går fremad i ånderverdenen, som det går fremad her på jorden.

Medlemmer af Kirken vender deres hjerte til deres fædre (se Malakias 4:5-6), når de søger deres forfædres navne og senere udfører tempelordinanser for dem.

Mennesket bliver venligt *indbudt*, ikke tvunget til at modtage evangeliets fylde og bruge det til at forædle deres liv.

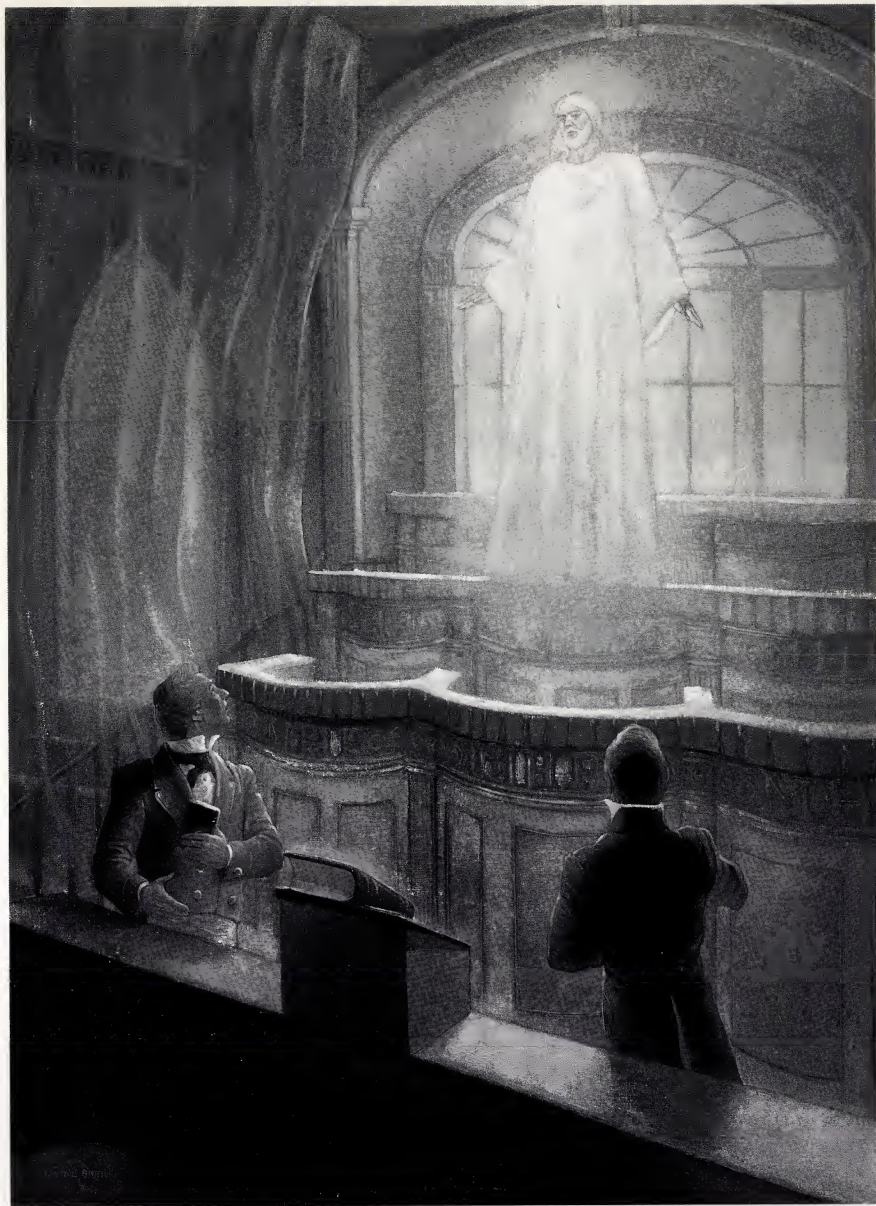
ELIAS' TILBAGEKOMST

.....

Disse sandheder om frelse for de døde er så betydningsfulde, at de var blandt de første principper, der blev givet til profeten Joseph Smith ved begyndelsen af denne uddeeling. Den 21. september 1823, kun tre år efter at Faderen og Sønnen havde åbenbaret sig for Joseph Smith, fik han besøg af engelen Moroni. Denne engel fortalte, at snart

ville tiden komme, da Malakias' gammeltestamentlige profeti ville blive opfyldt, hvor han sagde, at sønnernes hjerte (mænd og kvinder i vore dage) skulle vende sig til fædrene (vore forfædre) (se Mal. 4:6). Fire gange gentog Moroni Malakias' profeti, om at profeten Elias skulle sendes af Herren for at åbenbare den nødvendige myndighed og kundskab for at dette værk kunne begynde.

Det er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges højtidelige vidnesbyrd, at profeten Elias kom, som det blev forudsagt i fordums tid og i nyere tid. Den 3. april 1836 viste profeten Elias sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i det nyligt indviede tempel i Kirtland i Ohio og gav

MALERI AF GARY SMITH. JESUS KRISTUS VISELS SIG FOR JOSEPH SMITH, OG OLIVER COWDERY I TEMPLET I KORTLAND

I 1836 viste profeten Elias sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i templet i Kirtland og gengav beseglingsmagtens nøgler, som Herren havde lovet (se Malakias 4:5-6; L&P 110:13-16).

dem myndighed til at atter at udføre dåb for de døde samt alle de andre ordinanser, der var nødvendige for at frelse de døde. »Derfor,« sagde Elias, »er denne uddelings nøgler overgivet i jeres hænder« (L&P 110:16).

SLÆGTSHISTORIE OG TEMPELTJENESTE

Siden den dag i 1836 har Kirken over hele verden bygget templer, hvori evangeliets ordinanser kan udføres for vore forfædre. Kirken har også grundlagt slægtshistoriske centre og sørget for andre hjælpemidler, som bruges overalt i forbindelse med slægtsforskning.

Tusinder af sidste dages hellige kommer i Herrens templer hver dag og udfører ordinanser på vegne af deres fædre og mødre, bedstefædre og bedstemødre – så langt tilbage som kendte optegnelser kan afsløre virkelige personers navne og identitet. Disse personer – som er døde for os, men i høj grad levende i åndeverdenen – venter, som Mesteren sagde, på de »glade nyheder« om at deres ordinanser er udført, så de kan få frihed fra deres »fængsel«, hvor de er »bundet«. Når disse ordinanser er udført på deres vegne, kan de i højere grad holde Herrens befalinger og fortsætte deres vækst og udvikling.

ET SYN OM DE DØDES FORLØSNING

Et betagende vidnesbyrd om de dødes forløsning blev givet til en mand, der i 1918 blev en sidste dages hellig profet. Præsident Joseph F. Smith næskrev et syn, han modtog den 3. oktober, mens han læste og overvejede 1 Peter 3:18-20 og 1 Peter 4:6, hvori apostolen Peter taler om Herren Jesu Kristi besøg til åndeverdenen efter korsfæstelsen: »Mens jeg grundede over disse ting, som står skrevet, åbnedes min forstands øjne, og Herrens ånd kom over mig, og jeg så de dødes skarer, både store og små.

Dér var samlet en utallig skare af retfærdige ånder ...

Mens denne store skare ventede og samtalede og glædede sig til deres forløsningsstunde fra dødens lænker, viste

Guds Søn sig. Han forkyndte frihed for de fangne, der havde været trofaste; og han forkyndte det evige evangelium for dem, læren om menneskeheden opstandelse og forløsning fra faldet og fra deres egne synder på betingelse af omvendelse ...

Jeg forstod, at Herren ikke i egen person gik og belærte de ugudelige og ulydige, der havde forkastet sandheden; men se, han ordnede sine styrker blandt de retfærdige og udpegede budbringere, som var ikklædt magt og myndighed, og pålagde dem det hverv at gå ud og bringe evangeliets lys til dem, der var i mørke, ja, til alle menneskers ånder ...

Således blev evangeliet forkyndt for dem, der var døde i deres overtrædelse uden kundskab om sandheden eller i synd, idet de havde forkastet profeterne.

Disse blev undervist om tro på Gud, omvendelse fra synd, stedfortrædende dåb til syndernes forladelse, hånds-pålæggelse for Helligåndens gave, samt alle andre evangeliske principper, det var nødvendigt for dem at kende ...

Jeg så, at denne uddelings trofaste ældster fortsætter med at forkynde omvendelsens og forløsnings evangelium ved Guds Enbårne Søns offer, når de forlader det jordiske liv, og de prædiker blandt dem, der er i mørke og under syndens åg i de dødes store verden.

De døde, der omvender sig, vil blive forløst ved lydighed mod Guds hus' forordninger« (L&P 138:11-12, 18-19, 29-30, 32-34, 57-58).

KÆRLIGHEDENS VÆRK

Alle forældres og ægtefællers kærlige følelser, ja, alle ægtefællers, alle forældres, og alle børns i åndeverdenen – kan finde opfyldelse i Guds templer. At udføre dette kærlighedsarbejde på deres vegne er en forpligtelse og velsignelse, som påhviler dem, som kommer til at kende Herrens veje i disse sidste dage. Det er ikke noget under at emnet templer er så kært og helligt for medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. □

Min ven

Langt borte og for længe siden

Peggy Hill Ryskamp

Så lykkedes det alligevel for os. Hvor havde den tur til Spanien for at forske i slægten set umulig ud – planlægningen, ugerne med kvalerne over økonomien, bønnerne og tårerne over at efterlade børnene, og liste efter liste over ting, der skulle gøres.

Men her var vi nu i et lille rum i en spansk kirke. Min mand, George, var en ivrig slægtsforsker. Med begejstring viste han mig tunge bind, fyldt med side efter side af tykt pergament, hvorpå præsterne havde skrevet bemærkninger om ægteskaber, dåb og dødsfald siden omkring 1500-tallet. De var imponerende, og jeg satte mig til rette for at hjælpe George med at lede i dem og håbede, at hans begejstring ville smitte af på mig.

Efterhånden som timerne og dagene gik, fandt jeg uheldigvis ud af, at det der var så naturligt for George, ikke var naturligt for mig. Han kunne tilbringe time efter time med at studere siderne, uden overhovedet at ænse sine fysiske omgivelser. Men jeg lagde mærke til alle de ubehagelige detaljer. Træstolen blev uudholdelig at sidde på efter et par timer, skyggerne fra pæren gjorde det svært at læse, og jeg frøs så meget, at jeg fik ondt i ryggen af at ryste.

Mine reaktioner var pinlige og frustrerende for mig. George havde altid syntes, at slægtsforskning var stimulerende, og jeg havde bedt for, at det ville blive lige så spændende for mig. Men de lange, kolde timer syntes endeløse.

Omsider var det tid at begynde på en anden slægtslinie. Fordi vi var ved begyndelsen af denne slægtslinie, gik George igennem vielsesbogen, mens jeg ledte efter dåb og fødsler. Mens jeg var ved det, blev jeg især optaget af én

familie i optegnelserne. Jeg begyndte at føle, at jeg kendte moderen, efterhånden som jeg fandt hvert af hendes børns fødsler. Tiden mellem hendes børn var den samme som vores, og jeg tænkte tilbage på mine egne graviditeter og vore børns reaktion over for hvert nyt barn. Jeg havde efterhånden været hjemmefra i to uger, og minderne om børnenes larm, deres våde kys og ivrige knus var søde.

Så foreslog George, at jeg arbejdede med dødsopregnelserne en tid. Da jeg forskede i samme tidsperiode, kendte jeg de navne, jeg fandt, og jeg bemærkede dødsfald for flere af de ældte familiemedlemmer. Men jeg forventede ikke så mange dødsfald hos de yngre, og tårer af medfølelse fyldte mine øjne, da jeg fandt et af min »venindes« børn, der døde som tre-årig. Da jeg vendte siden og så en optegnelse otte dage senere over hendes seks-åriges død, gjorde det mig virkelig ondt og tårerne fik frit løb.

Jeg tænkte igen på mine små på nøjagtig den samme alder – følelsen af deres små legemer siddende på mit skød, lyden af deres latter og stemmerne i hele huset. Jeg var fyldt af medlidenhed, og jeg blev ved med at græde, alt i mens jeg gik igennem bogen.

Men da jeg så, at hendes mand døde seks måneder efter børnenes dødsfald, var jeg så rystet, at jeg måtte holde op med at skrive, og selv George lagde mærke til min gråd. »Jeg kan ikke forstå, hvorfor hun skulle igennem alt dette,« fortalte jeg ham. »Det er ikke retfærdigt.«

Pludselig kom en sand forståelse af slægtshistorie og tempeltjeneste over mig, og følelser og tanker løb sam-

ILLUSTRERET AF DOUG FAKKAL

men. »Kære veninde,« tænkte jeg, »det er derfor jeg er her. Din lidelse var ikke formålsløs; der er noget, jeg kan gøre for dig. Takket være en kærlig Frelser og et Guds tempel kan jeg hjælpe med at give dig din mand og dine børn igen. De kan blive dine for evigt nu, ligesom jeg har mine.«

Tårene blev ved med at løbe ned ad mine kinder, men det var fredens og glædens tårer, i ydmyg taknemmelighed for templer og familier og muligheden for at hjælpe.

Da vi kom tilbage fra Spanien, var det en dybere oplevelse for mig, at gå i templet. Da jeg modtog ordinanserne på vegne af min nye veninde, følte jeg respekt for hende og hendes liv. Hun måtte klare fysiske afsavn og fik en kontakt med døden, som jeg aldrig har oplevet. Og selv om jeg ikke kunne dele mit varme vand eller shampoo eller den medicin, jeg giver mine børn, med hende, så kunne jeg dele det, der betyder mest for mig – evangeliets velsignelser. □

Templer i de sidste dage

.....

På de følgende sider ses
fotografier fra hele verden
af nogle af Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Helliges templer.
Disse templer samt alle de
templer, der er afbilledet i dette
nummer af *Sjernen* er hellig-
domme, Herrens huse, som skal
benyttes efter hans hellige
hensigter i disse sidste dage.

.....
TEMPEL I NEW ZEALAND

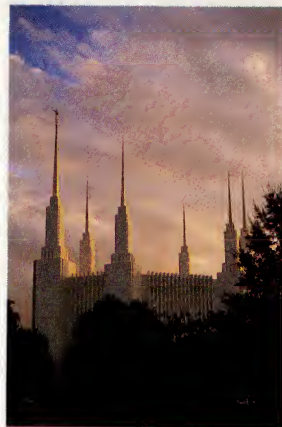

.....
TIL VENSTRE: TEMPLET I ALBERTA
(CANADA)

ØVERST: TEMPLET I MANILA
(FILIPPINERNE)

NEDERST: TEMPLET I TAIPEI (TAIWAN)

.....
ØVERST: TEMPLET I NUKU'ALOFA
(TONGA)

NEDERST: TEMPLET I WASHINGTON
(WASHINGTON, D.C.)

TIL HØJRE: TEMPLET I PAPEETE (TAHITI)

JUNI 1992

.....
TIL VENSTRE: TEMPLET I GUATEMALA CITY

ØVERST: TEMPLET I LIMA (PERU)

NEDERST: TEMPLET I JOHANNESBURG (SYDAFRIKA)

JUNI 1992

.....
Øverst: Templet i Schweiz

Nederst: Templet i Mexico City

Til højre: Templet i São Paulo (Brasilien)

En dag i templet

Mary Noel Rigby

Jeg blev ved med at høre lægens ord. Mens han så venligt rundt i lokalet, der var fyldt med ældre mennesker, havde han fortalt os, der var til stede, at hvis vi ikke mente, der var noget at stå op for om morgenen, så var vi ved at dø. Hvis vi ville leve, så skulle vi stå op, få næring i vores legeme, holde det rent og bruge det.

Jeg var over 80. Jeg havde ikke lyst til at stå ud af sengen. Men det var torsdag, og jeg havde ikke udført min ugentlige opgave i templet. Aftennyhederne havde været mere bedrøvelige end sædvanlig. Jeg var bekymret over nogle familieanliggender. Mit hus og min have krævede de få fysiske kræfter, jeg havde. Hjælpeløshed, ubeslutsomhed og min aldrende krop virkede nedslående på mig. Til sidst besluttede jeg at forlade denne verden nogle få timer og gå til en anden – templet.

Da jeg ankom til templet, satte jeg mig ned et øjeblik og sugede følelserne til mig. Søsteren til venstre for mig var ung og smuk, med gyldent, skulderlangt hår. Hun smilede. Søsteren til højre for mig så endnu ældre ud end mig. Hun smilede. Jeg følte, at jeg var blandt venner.

Pludselig vidste jeg, hvad det var, der havde deprimeret mig. Satan eksisterer, og han er her på denne jord for at såre og vildlede alle dem, han kan. Det slog mig pludselig, at han endog ville skade en lille, gammel kvinde, og at han havde skadet mig. Jeg følte fred og samhørighed med de fremmede ved siden af mig.

Jeg forstod, at Kristi kraft er større end Satans. Jeg vidste, at jeg havde handlefrihed og kunne modtage fred, hvis jeg ville søge den. Min usikkerhed og de problemer, der opstår, når man bliver ældre, forlod mig. Jeg følte mig rolig og tillidsfuld. Jeg vidste, at jeg var i stand til at klare alle de beslutninger, jeg skulle træffe.

Jeg rettede mig op i stolen og følte mig lykkelig. Det så også ud til, at mine venner ved siden af mig følte den

bølge af åndelighed, der fyldte lokalet. Ånden vidnede, at vor himmelske Fader lever. Jeg vidste da, at der er en hensigt med livets problemer, at de hjælper os med at vælge rigtig eller forkert, godt eller ondt, glæde eller sorg. Jeg vidste, at Jesus Kristus havde levet på jorden og lever nu – og at jeg gennem ham kan blive forløst fra mine fejltagelser. Jeg følte i det øjeblik en magt, som ville vejlede mig og styrke mig til at gøre det, som Herren havde planlagt, jeg skulle gøre.

Hvor tåbeligt af mig at bekymre mig eller beklage mig i de få år jeg har tilbage på jorden. Jeg følte mig taknemmelig for mit hjem og havde tillid til, at jeg kunne klare det. Herren ville hjælpe mig med at lave en celestrial kreds rundt om den lille plet jord, som midlertidigt er min. Mit hjerte var fyldt med iver efter at begynde et nyt liv i håb og glæde. Jeg var fyldt med et ønske om at gøre huset rent, klippe buskene og plante blomster, tale med naboerne og byde enhver i min familie, som ville komme, velkommen.

Om mine børn har virkelig brug for mig. Alle mine børnebørn og oldebørn og deres familie har brug for mig. De har brug for, at jeg har det godt, er modig, er i stand til at være lykkelig, og de har brug for min kærlighed.

Tempel-sessionen var ved at være ovre. Jeg takkede stille for de gaver, Herren havde givet mig denne dag. Jeg lovede altid at bevare den tempelånd, jeg havde følt i mit hjerte. Udenfor standsede jeg i ydmyg taknemmelighed over blomsterne og træerne, som var ved at springe ud. Jeg vidste, at mine abrikostræer blomstrede derhjemme, og at mine påskeliljer ville være der for at byde mig velkommen hjem, som et gult banner. Mit hjerte blev fyldt af kærlighed til mit hjem, min familie, for selve livet, for alt. Jeg besluttede mig i det stille for at leve de sidste år af mit liv i taknemmelighed og få dem til at blive et smukt minde i fremtidens evigheder. □

STORMEN STILLES

Marvin K. Gardner

Udenfor rasede tyfonen. Men indenfor herskede der en rolig, fredfyldt ånd.

Familien Paronda, der var samlet i deres lille filippinske hjem i december 1987, knælede i bøn. Br. Ruben Paronda, der normalt taler med en blid stemme, måtte hæve sin stemme, så det næsten blev en råben, da han bad. Alligevel måtte hans hustru, Nelly, og deres børn anstrenge sig for at høre hans ord gennem den buldrende regn og uophørligt hylende vind. Bønnen var en tryglen til Herren, om at han ville stille stormen.

Byen Tigaon, Camarines Sur i Fi-

lippinerne ligger i tyfonbæltet – og familien Paronda har set mange storme. Men denne gang var de mere ivrige efter at stormen skulle holde op. Den afholdt dem nemlig fra at rejse til Manila for at blive besøgt i templet. Og dette var anden gang, deres tempeltur blev truet.

Et år tidligere havde alt været i orden til rejsen. Begge forældre og alle otte børn, som boede hjemme, havde arbejdet hårdt for at spare penge op. (Den ældste søn var gift og var flyttet hjemmefra, en anden søn var død). Br. Paronda og hans drenge dyrkede majs, ris, kartofler, meloner

og bananer, som de solgte. Str. Paronda og de tre døtre passede deres *sari-sari*-forretning (en lille lokal forretning, hvor de sælger »lidt af hvert«). De ældste sønner skiftedes til at køre familiens *jeepney* (en lille bus) for at tjene ekstra penge. Da så alle forberedelser var gjort, fik br. og str. Paronda og deres otte børn deres tempelanbefalinger.

Men lige før de skulle rejse til Manilla, blev deres *jeepney* involveret i en ulykke, og to passagerer blev alvorligt skadet. *Jeepney*'en var ikke forsikret, og familiens penge til tempelturen blev brugt, da br. Paronda

Nelly og Ruben Paronda bad om, at tyfonen ville stoppe, så de kunne rejse med deres familie til templet.

Familien Paronda: fra venstre: Edwin, Runnel, John Mark, Marilyn, Ruben, Andres, Lanne, br. og str. Paronda og Annie.

PHOTO AUGUSTO LIM

skulle betale for hospitalsbehandlingen for de skadede passagerer. Tempelturen måtte udsættes.

»Nogle gange møder vi en masse problemer,« siger datteren, Marilyn. »Men ligegyldigt hvilke prøvelser eller forfølgelser vi møder, kan vi leve lykkeligt ved at gøre det, Herren beder os om. Intet er umuligt for Herren, hvis vi har tro på, at han vil hjælpe os.«

Elleve måneder efter ulykken havde de endelig sparet penge nok sammen igen til turen. Så kom tyfonen! Deres hjem og forretning blev skånet, men deres afgrøde var ødelagt. Gaderne var oversvømmet, og det var umuligt at rejse.

Omgivet af kaos følte de stadig, at deres største behov var at komme til templet straks. »Det hastede med at blive beseglet,« forklarer br. Paronda. Uheldigvis ville templet om to eller tre dage være lukket i flere uger.

Til sidst, på stormens højdepunkt, knælede familien i bøn. »Vi bad Herren om at stilne stormen, så vi kunne tage afsted,« siger br. Paronda. »Vor himmelske Fader besvarede vores bøn. Stormen holdt op i løbet af natten, og vi havde godt vejr til rejsen.«

Den næste dag lejede de en jeep-

ney (deres egen kunne stadig ikke køre), og br. og str. Paronda og de otte børn satte sig ind for at køre de 15 timer til templet. Efter at have kørt hele natten, kom de til templet dagen før, det skulle lukke. De skiftede straks til deres hvide tøj, og alle som var gamle nok (far, mor og seks af børnene) modtog deres tempelbegavelse.

Så blev forældrene beseglet til hinanden og børnene blev beseglet til dem – også sønnen Alan, som var død 12 år tidligere, da han var otte måneder gammel. »Selv om Alan ikke lever hos os lige nu,« siger Marilyn, »så ved vi, at en dag vil vi være sammen igen. Han er stadig en del af vores familie.«

»Jeg er så taknemmelig,« siger str. Nelly Paronda, »for at hele vores familie nu kan være sammen for evigt.«

Da de forlod templet den dag, var det sent. Og de havde ikke haft mulighed for at hvile sig efter deres rejse. »Men vi følte os hverken trætte eller sultne,« siger Marilyn. »Vi følte os meget lykkelige over, at Herren havde besvaret vores bønner.«

Dagen efter var de atter i templet. Senere blev den ældste søn, Noel,

beseglet i templet til sin hustru og sine børn. Og familien er vendt tilbage for at udføre ordinanser for bedste-forældre og oldeforældre.

Br. Paronda var den første filippiner, der virkede som præsident for Goa Gren. Han er nu den første filippinske præsident for Goa Distrikt. Når han ser tilbage, sætter han ulykken med bilen og tyfonen i perspektiv: »Det var prøver og udfordringer, der skulle vise, hvor trofaste vi ville være.« □

Templet i Manila på Filippinerne.
Øverst på modstående side:
Indgangen til templet.

Byd unge piger velkomne: En åben dør

Lisa, som var 18 år gammel, stod for sig selv et stykke fra den gruppe af kvinder, der stod og talte i Kirken. Søstrene var meget ældre, de var ikke hendes kammerater. Kunne hun føle sig godt tilpas i de nye omgivelser i Hjælpeforeningen? Hun var lidt betænkelig: »Måske går jeg derind i næste uge.« Men så tilskyndede Ånden hende til at gå derind. Da hun nærmede sig døren, så hjælpeforeningspræsidentinden hende og rakte hende hånden. »Velkommen, velkommen! Vi er så glade for, at du er her. Vi har ventet dig.«

Over hele verden foretager de unge piger, som har lært lederskabsfærdigheder og ydet tjeneste i Unge Pigers program, denne betydningsfulde overgang i deres liv. De kommer ind i det livslange søsterfællesskab i Hjælpeforeningen, idet de medbringer gaver i form af energi, begejstring, åndelighed og religiøs forpligtelse.

Dørene i Hjælpeforeningen må stå vidt åbne. Ligesom disciplene ved Mormons Vande må vi ønske, at vore »hjerter må være sammenknyttet i indbyrdes enighed og kærlighed« (Mosiah 18:21). Disse nye søstre i Hjælpeforeningen vil føle enighed og kærlighed, når vi værdsætter deres måde at se tingene på og bruger deres vitalitet.

Hvilken ånd og hvilke talenter bringer unge kvinder med sig ind i Hjælpeforeningen? Hvordan kan vi åbne vores hjerte for dem?

ILLUSTRERET AF LORI ANDERSON

PLADS TIL ALLE

Ved det første møde i Hjælpeforeningen i 1842, sluttede kvinder i alle aldre med forskellige erfaringer sig sammen – bedstemødre, mødre, enlige kvinder og unge søstre i deres sidste teenageår.

De udvekslede åndelige erfaringer. De ydede barmhjertighedstjeneste. En af dem var den 19-årige Bathsheba Smith. 60 år senere blev Bathsheba hovedpræsidentinde for Hjælpeforeningen. I Hjælpeforeningen er der plads til alle, og vi lærer af hinanden.

En sidste dages hellig kvinde i vore dage, Ruth Morgan fra Broken Arrow i Oklahoma, beskriver sine år i Hjælpeforeningen: »Jeg har udviklet mig fra at være en usikker ung pige til en ung hustru og mor og videre til en midaldrende erfaren søster. Da jeg var 19, sad jeg ved siden af en sød bedstemor og lærte at strikke. Hun

var også ved at lære at strikke ... Jeg lærte om vor himmelske Fader, der elsker mig, og om en Frelser, som viste mig vejen. Jeg lærte at undervise, at give knus, at lede og at følge. Jeg er blevet en hjælpeforeningssøster, der står som en højtelsket datter af vor himmelske Fader.«

Hvordan hjælper vi i dag med at forberede unge søstre til deres fremtid?

STYRK HINANDEN

I alle ward og grene bliver unge piger påvirket af eksemplet hos dem, der elsker dem. For at være et eksempel, må man forpligte sig.

Kvinder i alle aldre kan støtte og styrke hinanden. Vi kender Ruts og No'omis gensidige respekt og tjeneste. Senere søgte Maria, Jesu mor, råd fra sin ældre kusine, Elisabet, før de fik deres sønner. De udvekslede vidnesbyrd, og måske planlagde de fremtiden sammen. Den unge Marias hengivenhed over for Herren er et eksempel for søstre i alle aldre: »Min sjæl højlover Herren,

og min ånd fryder sig over Gud, min frelser« (Luk. 1:46-47).

Vi beder alle om at byde disse unge søstre fra Unge Pigers program velkommen ind i Hjælpeforeningen, hvor vi kan glæde os over hinandens talenter og være sammen og udveksle vidnesbyrd.

Hvad kan vi gøre for at styrke unge søstre i Hjælpeforeningen? □

En af de karakteristiske lærdomme i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den evige betydning, der tillægges templer og tempelordinanser. Dette nummer af Stjernen er helliget artikler om de nutidige templer og deres formål.